პროექტი

ქალაქ თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულო

განკარგულება №

---ივნისი 2023 წელი

ქალაქ თბილისში, ჩუღურეთის რაიონში, გიორგი ჩიტაიას ქუჩის მონაკვეთისთვის და მასთან არსებული უსახელო სკვერისთვის გია მოსეშვილის სახელის მინიჭების შესახებ

საქართველოს ორგანული კანონის - "ადგილობრივი თვითმმართველობის კოდექსი" 68-ე მუხლის პირველი პუნქტის „გ" ქვეპუნქტის, „მუნიციპალიტეტის ადმინისტრაციულ საზღვრებში მდებარე გეოგრაფიული ობიექტების სახელდების წესის დამტკიცების შესახებ", საქართველოს მთავრობის 2015 წლის 1 ივნისის №239 დადგენილებისა და „ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის ადმინისტრაციულ საზღვრებში მდებარე გეოგრაფიული ობიექტების სახელდების წესის დამტკიცების შესახებ", ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს 2015 წლის 16 ივნისის №14-59 დადგენილების თანახმად, ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულომ დაადგინა:

1. ჩუღურეთის რაიონში, გიორგი ჩიტაიას ქუჩის მონაკვეთს მიენიჭოს გია მოსეშვილის ქუჩის სახელი, თანდართული რუკის თანახმად.
2. ჩუღურეთის რაიონში, ნიკო ფიროსმანის მოედანთან მდებარე უსახელო სკვერს მიენიჭოს გია მოსეშვილის ქუჩის სახელი, თანდართული რუკის თანახმად.

3. ქ.თბილისის მუნიციპალიტეტის მერიამ, ოთხი თვის ვადაში, უზრუნველყოს ამ განკარგულების შესასრულებლად საჭირო ღონისძიებების განხორციელება.

4. განკარგულება, ერთი თვის ვადაში, შეიძლება გასაჩივრდეს თბილისის საქალაქო სასამართლოს ადმინისტრაციულ საქმეთა კოლეგიაში (მისამართი: ქ. თბილისი, დავით აღმაშენებლის ხეივანი, №64).

საკრებულოს თავმჯდომარე გიორგი ტყემალაძე

NAPR
პეტრე მამრაძის ხევი
ოთარ ქინქლაძის ქუჩა

ქ. თბილისის მუნიციპალიტეტის საკრებულოს

სახელდებისა და სიმბოლიკის კომისიის

თავ-რე ქ-ნ ნინო ვარდოსანიძე

მოქ. მაია მოსეშვილი

მცხ. თბილისი. ჩუღურეთი. თოიძის 2/10

ტელ. 579 25 99 29

პ/ნ 01003011454

გ ა ნ ც ხ ა დ ე ბ ა

მოგესალმებით ქ-ნო ნინო.

მინდა გითხრათ, რომ ჩემი ძმა - კია მოსეშვილი 24 წლის ასაკში, საქართველოს დამოუკიდებლობის და თავისუფლებისთვის წარმოებულ ბრძოლაში (მარტყოფის ბრძოლის დროს) დაიღუპა. ტყვიამ, რომელიც სნაიპერის მიერ იყო ნასროლი გულში, მისი ლამაზი სიცოცხლე შეწყვიტა. ეს იყო დიდი ტრაგედია ჩემი მშობლებისთვის და ჩემთვის, რომელმაც მთლიანად შეცვალა თითოეული ჩვენთაგანის ცხოვრება და ჯანმრთელობა შეარყია.

ჩემმა [illegible], უკეთილშობილესმა ძმამ - კიამ, ყველაზე ძვირფასი - სიცოცხლე თავის ქვეყანას, მამულს,

საქართველოს თავისუფლებისთვის და დამოუკიდებლო-
ბისთვის ბრძოლის შუქურია, ისევე როგორც ყველა
მოწავლემა ქართველმა.

გიის გმირულად დაღუპვის შემდეგ მოსწავლეებს
საკვარცხულებში და ოთახში დაიწყო ცვლილი, როგორც
არისხლებს დამთავრდება, მაგრამ ამ ცვლილის ახლავს
დღეებსაც, როგორც ისტორიის დარჩება, გმირი
ადამიანების სახით. ჩვენს ოთახს მუდამ ვკვირვებენ
და შარავანდედად ედგება გია მოსწავლის გმირობა,
როგორც საქართველოს მეფე ვ. გორგასლის I ხარისხის
ორდენით აქვს აღნიშნული.

ჩვენი ოთახისთვის დიდი პატივი იქნება, თუ ოთახის
ქუჩის შეიწყება მისი სახელი. ჩვენ ვცხოვრობთ ჩუღუ-
რეთის რ-ში - ვორონცოვზე. ვიცით ვ. ხოშტარიას ქუჩა,
რადგან ჩვენი მოსწავლე მშობლები ხშირად დადიან აქ მდე-
ბარე სკვერში. მათთვის სასიამოვნო იქნება, რომ ეს ქუჩა ჩვენი
გმირი შვილის სახელს ატარებდეს. და თუ არ მოხდა ხოშტა-
რიას ქუჩაზე სახელის გადარქმევა, მაშინ ალტერნატივად
იქნება სხვა ქუჩები გვინახილოთ: ტოლსტოი თუნდაც,
წყნეთის ქუჩა, კუშის ქუჩა...

გთხოვთ, თუ ეს შესაძლებელია, შეათანხმოთ
ჩვენს ოთახთან.

პატივისცემით. მ. მო[signature]

2. V - 22წ.

საქართველოს პრეზიდენტის
განკარგულება

№ 499 2007 წლის 17 სექტემბერი ქ. თბილისი

გია მოსეშვილის ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით დაჯილდოების შესახებ

საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის გამართული საბრძოლო მოქმედებების დროს გამოჩენილი მამაცობისა და თავდადებისათვის საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ.თბილისის სახელმწიფო ობიექტებისა და დაწესებულებების დაცვის ლეგიონის I ასეულის I ოცეულის ყოფილი მილიციელი, მილიციის უმცროსი სერჟანტი გია მოსეშვილი დაჯილდოვდეს ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით (სიკვდილის შემდეგ).

მიხეილ სააკაშვილი

გია მოსეშვილი

საქართველოს პრეზიდენტის
2007 წლის 17 სექტემბრის

№ 499

განკარგულებით დაჯილდოვდა

**ვახტანგ გორგასლის
I ხარისხის ორდენით**

00382

საქართველოს
პრეზიდენტი

მ. სააკაშვილი

**ვახტანგ გორგასლის
I ხარისხის ორდენი**

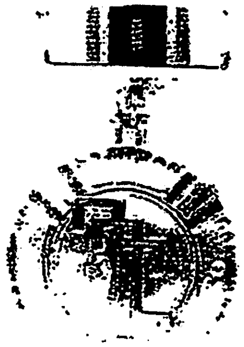

მოწმობა № 00410

მოკლე საბრძოლო მოკვლევა

მონაწილეობდა ცხინვალში საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის წარმოებულ საბრძოლო მოქმედებებში ცხინვალის რეგიონში, ყორნისის რაიონის სოფ. ავნევში 1991-წლის თებერვალში, დაიჭრა საბრძოლო მოქმედების დროს სოფ. ავნევში 1991-წლის 23 თებერვალს

მეთაური (უფროსი) / [signature] / ჭ. [illegible]შვილი/

დანაყოფის წევრები:

1. [signature] / ვ. [illegible]შვილი /
2. [signature] / მ. [illegible]შვილი /
3. / /

გადავწყვიტეთ: [illegible] მონაწილედ

კომისიის წევრები:

1. [signature] /ი. მესტიაშვილი/
2. [signature] /ნ. ჯანვერდაშვილი/
3. [signature] /ა. რაზმაძე/
4. [signature] /ნ. ტერტერაშვილი/
5. [signature] /თ. მაჭარაშვილი/
6. [signature] /თ. კოზოლაშვილი/
7. [signature] /რ. მაისურაძე/
8. [signature] /ზ. ბრეგვაძე/
9. [signature] /ე. გაჩეჩილაძე/
10. [signature] /ს. უზარაშვილი/
11. [signature] /კ. გიგიტაშვილი/
12. [signature] /გ. ჭეიშვილი/

საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის, თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის საბრძოლო მოქმედებებში საქართველოს მოქ. შ.ს.ს. თანამშრომელთა მონაწილეობის დამდგ. სპეციალური კომისია

№ 1936 25 03 200[illegible]

თავმჯდომარე: [signature]

ოქმი № 1936

"25" მარტი 2005წ. [illegible] ქ. თბილისი

ჩვენ, ქვემოთ ხელის მომწერნი: კომისიის თავმჯდომარე, საქართველოს ძალოვანი ვეტერანების დამოუკიდებელი პროფესიული კავშირი "იმედის" თავმჯდომარე დავით ზეიკიძე, თანათავმჯდომარე არსენ რაზმაძე და კომისიის წევრი თამაზ მაჭარაშვილი, საქართველოს შსს პოლიციის პენსიონერთა და ინვალიდთა კავშირი "აბჯარი"-ს თავმჯდომარე იოსებ მესტიაშვილი და კომისიის წევრი ნუგზარ ჯანვერდაშვილი, საქართველოს შსს პენსიონერთა, პოლიციელთა და მათი ოჯახების ინტერესების დამცველთა კავშირი "ღირსება"-ს თავმჯდომარე თემურ კიზილაშვილი ადამიანის უფლებათა დაცვისა და დახმარების საერთაშორისო კავშირი "ნდობა"-ს წევრი ნოდარ ტერტერაშვილი, საქართველოს პოლიციელთა უფლებების დაცვის ეროვნული ლიგის პრეზიდენტი რომანი მაისურაძე, შსს სპეციალური ოპერაციების ცენტრის ობიექტების დაცვის სამმართველოს უფროსის მოადგილე ზაზა ბრეგვაძე, საკადრო და ორგანიზაციული უზრუნველყოფის დეპარტამენტის იურიდიული სამმართველოს უფროსის მოადგილე ეკა გაჩეჩილაძე, საკადრო და ორგანიზაციული უზრუნველყოფის დეპარტამენტის კადრების მთ. სამმართველოს I სამმართველოს სამსახურის გავლის, დაჯილდოების და წოდებების მინიჭების განყოფილების ინსპექტორი ქვეგანყოფილების უფროსი სერგო უზარაშვილი, საქართველოს ვეტერანთა საქმეების დეპარტამენტის საფინანსო-საბიუჯეტო სამმართველოს უფროსის მოადგილე კონსტანტინე გიგიტაშვილი და ჯანმრთელობისა და სოციალური დაცვის სამმართველოს სპეციალისტი გია ჭეიშვილი შევადგინეთ აღნიშნული ოქმი მასზედ, რომ განხილული იქნას შემოსული განცხადება ომის ვეტერანის სტატუსის მინიჭების შესახებ

მოქალაქე: [illegible]

წოდება: პოლიციის სერჟანტი

გვარი: [illegible]

სახელი: [illegible]

მამის სახელი: ვახტანგის ძე

დაბადების წელი: 1967 12 [illegible] [illegible]

მისამართი: [illegible] 2 [illegible] 5 [illegible]

განათლება: [illegible]

მიღებული ჯილდო, წახალისება: 63-76-77. 68-96-48

....

ორგანოში სამსახურის დაწყების თარიღი: 1989 [illegible]

რა პერიოდში ღებულობდა მონაწილეობას საბრძოლო მოქმედებებში

1991 [illegible]

☒ ცხინვალის რეგიონი

☐ აფხაზეთი

დანაყოფი: [illegible]

СВИДЕТЕЛЬСТВО О СМЕРТИ
გარდაცვალების მოწმობა

Гражданин (ка) / მოქალაქე [illegible]
фамилия — გვარი

[illegible]
имя, отчество — სახელი, მამის სახელი

умер (ла) / გარდაიცვალა 24-07-94 [illegible]
число, месяц, год — რიცხვი, თვე, წელი

[illegible]
(цифрами и прописью — ციფრებით და სიტყვებით)

в возрасте [illegible] лет, о чем в книге регистрации актов о смерти
წლის ასაკში, რაზეც გარდაცვალების აქტების სარეგისტრაციო წიგნში

19 94 года / წლის [illegible] месяца / თვის [illegible] числа / რიცხვს

произведена запись за / მოხდენილია ჩაწერა № [illegible]

Причина смерти / გარდაცვალების მიზეზი [illegible]

Место смерти: город, селение / გარდაცვალების ადგილი: ქალაქი, სოფელი

район / რაიონი [illegible]

область, край / ოლქი, მხარე

республика / რესპუბლიკა [illegible]

Место регистрации / რეგისტრაციის ადგილი

наименование и местонахождение органа ЗАГСа — სამოქალაქო აქტების ორგანოს დასახელება და ადგილსამყოფელი

Дата выдачи / გაცემის თარიღი [illegible] 19 94 г.

Заведующий отделом (бюро) записи актов гражданского состояния
სამოქალაქო მდგომარეობის აქტების ჩაწერის განყოფილების (ბიუროს) გამგე

III-ТИ № 434051

МТ Гознака 1984. Грузинский яз.

МВД ГССР

ГЗ № 002029

Действительно по 6. 03. 93 г.

Личный № [illegible]

МИНИСТЕРСТВО ВНУТРЕННИХ ДЕЛ ГРУЗИНСКОЙ ССР

СЛУЖЕБНОЕ УДОСТОВЕРЕНИЕ ГЗ № 002029

мл. сержант милиции
Мосешвили
Гия Геронтиевич

[illegible] милиционера

[illegible] разрешено хранение и ношение табельного [illegible] оружия.

Начальник отдела
6.03.1990 г.

Фото Тбилиси ателье №11 ул. Октябрьская 263

მერაბ ბუჭუხიშვილი

ღირსების სადარაჯოზე

ლი ჯგუფის წევრები შექმნილ ვითარებაში სწრაფად გადმოვიდნენ მანქანიდან და მასვე ამოეფარნენ თავდაცვის მიზნით.

ამ დროს მილიციის კაპიტანმა რ. ჩლაიძემ შეამჩნია ავტომატური იარაღის ცეცხლი, რომელიც მეორე სადარბაზოსთან მდგომი წითელი ფერის "ჟიგულის" მარჯვ ავტომანქანიდან მოდიოდა. როგორც კი გაუხსნეს ბოროტმოქმედებს საპასუხო ცეცხლი, მათ ოპერატიული მანქანის მიმართულებით გამოისროლეს ყუმბარა, რომელიც ავტომანქანასთან ახლოს დაეცა, მანქანის ქვეშ შეგროვდა და აფეთქდა. აფეთქების შედეგად მძიმე დაიჭრნენ მილიციის თანამშრომლები რ. ჩლაიძე და ვ. კაჭარავა. რ. ჩლაიძემ, რომელიც მარჯვენა ხელში იყო დაჭრილი, დაინახა მეორე სადარბაზოსთან წაქცეული თანამშრომელი, რომელიც სისხლში იყო ამოსვრილი. მან სწრაფად გადაირბინა გვერდით კორპუსის სადარბაზოში და იქიდან კვლავ გააგრძელა სროლა ბოროტმოქმედების მიმართულებით, მაგრამ ამ დროს კორპუსის სახურავიდანაც გაუხსნეს ცეცხლი ბოროტმოქმედების მეორე ჯგუფმა და ამით მისცეს საშუალება სადარბაზოსთან მდგომ დამნაშავეებს ავტომანქანით სწრაფად მიმალულიყვნენ შემთხვევის ადგილიდან.

ცეცხლი შეწყდა და შემთხვევის ადგილზე ბოროტმოქმედების მიერ მოკლული იქნა სისხლის სამართლის სამძებროს ოპერრწმუნებული ლ. მოსიძე. მძიმედ დაიჭრნენ ვ. კაჭარავა, ვ. ჩლაიძე, შედარებით მსუბუქად თ. ოშაყმაშვილი და პ. ბიჩინაშვილი"...

მძიმე იყო, ძალზე მძიმე დანაკლისი, განსაკუთრებით ოჯახისათვის. სამი წლის ლაშასათვის იმ პერიოდში როცა მამა უშიშრად ეკვეთა ბოროტმოქმედებს თურმე სიცხეს აუწევია, თუმცა უმჯობესია ლევანის მეუღლეს ქალბატონ ლუიზა მოსიძეს მოვუსმინოთ.

"1992 წლის 13 მაისის დილა აბედითად გათენდა ჩვენი ოჯახისათვის. ლევანი ჩვეულებრივად წავიდა სამსახურში, მისი წასვლიდან სულ რაღაც ერთ საათში, ჩვენს პატარა შვილს, სამი წლის ლაშას უეცრად სიცხემ აუწია, ბავშვს, რომელსაც არც სურდო ჰქონდა, არც ახველებდა, რომ იტყვიან, უმიზეზოდ, სულ რაღაც ნახევარ საათში გაუქრა. საშინელ ხასიათზე დავდექი, ჯერ კიდევ დილის თერთმეტი საათი იყო, მე კი რაღაც საშინელ დაძაბულობას ვგრძნობდი, ამ დროს დარეკეს, ლევანი მე-9 საავადმყოფოში წაიყვანეს უცაბედადო. სასწრაფოდ გადავიცვი და საავადმყოფოში გავვარდი. ცოცხალს ველარ მივუსწარი, 7 ტყვია ჰქონდა მოხვედრილი, აქედან 5 თავში, ერთი მარჯვენა ხელში, ერთი მუცელში.

თითქოს დაუჯერებელი იყო მისი სიკვდილი, თვალს არ ვაცილებდი მიცვალებულს, მეჩვენებოდა, რომ სუნთქავდა და იმედი მქონდა წამოდგებოდა. შოკური მდგომარეობიდან დიდხანს ვერ გამოვედი, ბოლო წუთამდე მჯეროდა, რომ სიკვდილი ვერ დაგვაცილებდა ერთმანეთს მაგრამ... იმ სიცივის შეგრძნება თანდათან გაჯდა ჩემში და შემდეგაც როდესაც ლევანის გახსენებას ვცდილობდი ხოლმე, პირველ რიგში სიცივის შეგრძნება, გაყინული სხეულის სუსხი მითრთოლებდა მთელ სხეულს. ამ სუსხმა თითქოს ყველაფერი შთანთქა, ყინულის სუდარა გადაფარა ცოცხალ ლევანს და საშინელება დამართა. არ მახსოვდა არცერთი ეპიზოდი ჩვენი ცხოვრებიდან, თვალწინ მედგა მხოლოდ კუბო და მისი გაყინული ცხედარი, თუმცა ასე მგონია ლევანი ისევ ჩემს გვერდით არის, ყოველთვის მეხმარება შვილების აღზრდაში, მისი სული მფარველი ანგელოზივით თავს დაგვტრიალებს, რათა უმწეოდ არ ვიგრძნოთ თავი ამ გაბოროტებულ ცხოვრებაში".

სამსახურეობრივი მოვალეობის შესრულების დროს გამოჩენილი მამაცობისა და თავდადებისათვის თბილისის გლდანის შინაგან საქმეთა რაიონული განყოფილების სისხლის სამართლის სამძებროს ქვეგანყოფილების ოპერრწმუნებული პოლიციის უმცროსი ლეიტენანტი ლეონტი მოსიძე საქართველოს

პრეზიდენტის 1999 წლის 17 მარტის № 192 განკარგულების საფუძველზე სიკვდილის შემდეგ დაჯილდოვდა მედლით "მხედრული მამაცობისათვის".

ლეონტი მოსიძე დაკრძალულია მშობლიური სოფლის ქუტირის სასაფლაოზე, ნაადრევად გარდაცვლილი 39 წლის მამის გვერდზე. დარჩა დედა თალიკო კუპრეიშვილი მოსიძისა, და მაგული, ძმები ავთანდილი და ილია, მეუღლე ლუიზა მოსიძე, რომელიც ქ. თბილისის განსაკუთრებით მნიშვნელოვანი ობიექტების დაცვის პოლიციის პოლკში მუშაობს კადრების უფროს ინსპექტორად და ორი შვილი სალომე და ლაშა. პატარა ლაშა სათამაშო პისტოლეტს ქამარში გაიჩრის ხოლმე თურმე და ამბობს: "ჩემმა მამიკომ ასე იცოდაო". სალომე 15 წლისაა და მამის სურათს ხშირად ესაუბრება მონატრებით და თან მოკრძალებით თხოვს: "ილოცე მამიკო შენი შვილებისათვის, რომ გავიზარდოთ ისეთივე საყვარელნი და საამაყონი, როგორც შენ გიხსენებენ ხოლმე შენი მეგობრები და ნაცნობები, ნათელში იყოს შენი ლამაზი სული". ამინ! ჩვენც ვილოცოთ და შევუერთდეთ სალომეს სურვილს.

გია მოსეშვილი 1967-1991

ის საქართველომ დაიმახსოვრა

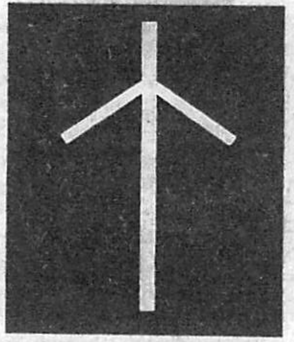

დამიმახსოვრე სამშობლოვ

იქნებ უეცრად გავთავდე
ჩემი სათქმელი ვერ ვთქვა,
- მამა-პაპათა საძვალევ,
მეღავებიან შენს თავს!
ხვალიდან იქნებ ვერ გნახო,
დღეებს შემოვრჩე ლექსად
ჩემო ბაღო და ვენახო,
მეცილებიან შენს თავს!
თქვენთვის მოვკვდები... მაშორონ
სხვა აღსასრული ღმერთმა
- დამიმახსოვრე სამშობლოვ,
მეცილებიან შენს თავს!

სამაჩაბლოში გმირულად დაღუპული 24 წლის ვაჟკაცის, გია მოსეშვილისადმი - დოდო ნათიძის მიერ მიძღვნილ ამ ლექსში არც პათეტიკაა და არც ზედმეტი გადაჭარბება. ლექსის თითოეული სტრიქონის ნათელი დასტურია გიას ხანმოკლე ლამაზი სიცოცხლე და სამშობლოსათვის გმირული სიკვდილი.

1991 წლის 23 თებერვალს კვირა დილით ოსმა ექსტრემისტებმა განსაკუთრებით მძლავრი შეიარაღებული თავდასხმა განახორციელეს სოფელ ავნევსა და მის დამცველ მილიციის საგუშაგოზე. გაცხარებული ბრძოლის დროს გია ფეხში დაიჭრა, სისხლმა და ტკივილმა უფრო გაახელა ვაჟკაცი - მომყევით, არავინ შეშინდეთ, საკადრისი პასუხი გავცეთ მტერსო - გადასძახა თანამებრძოლებს და წინ გასწია, მაგრამ სნაიპერმა ახლა მხარი გაუსისხლიანა, მაინც არ შედრკა უშიშარი ვაჟკაცი. თითქმის ორ საათზე მეტხანს მიმდინარეობდა ორმხრივი სროლა. გია წინა რიგებში იბრძოდა.

სწორედ ამ დროს ოსების მიერ ნასროლმა რაკეტამ შეაჩერა მამულის სიყვარულით ანთებული გულის ძგერა, გიასთან ერთად დაიღუპა მასზე მზრუნველი ადგილობრივი მცხოვრები მოხუცი, რომელიც ტყვიის წვიმაში დასახმარებლად მისული გიას ბრძოლის ველიდან გასვლას სთხოვდა. ასე გადაეჯაჭვა ერთმანეთს წარსულის და მომავლის - ორი სიცოცხლის მადევარი - სიკვდილი.

გია გერონტის-ძე მოსეშვილი დაიბადა 1967 წლის 12 იანვარს სიღნაღის რაიონში სოფელ ქვემო ბოდბეში. დაამთავრა მშობლიური სოფლის საშუალო სკოლა და იმავე წელს ჩაირიცხა ქ. თბილისის 26-ე საშუალო პროფესიულტექნიკურ სასწავლებელში, რომელიც დაამთავრა წარჩინების დიპლომით.

1985-1987 წლებში ქ. მოსკოვში გაიარა სამხედრო სავალდებულო სამსახური. მსახურობდა საავიაციო ნაწილში. სამსახურეობრივი მოვალეობის კეთილსინდისიერად შესრულებისათვის არაერთხელ დაჯილდოვდა ქებზს სიგელით. 1989 წელს აიხდინა დიდი ხნის სურვილი და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის სტუდენტი გახდა.

1990 წლის იანვრიდან მუშაობდა საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს კულტურის ძეგლებისა და მუზეუმების დაცვის პოლიციის ლეგიონის პოლიციაში. ასრულებდა პოლიციის უმცროსი სერჟანტის მოვალეობას.

1991 წლის 22 თებერვლიდან პოლიციის 25-კაციან ჯგუფთან ერთად იმყოფებოდა ზნაურის რაიონში, სოფლის მოსახლეობის ოსი ექსტრემისტებისაგან დაცვის მიზნით. დაიღუპა 1991 წლის 23 თებერვალს სამსახურეობრივი მოვალეობის შესრულების დროს.

გია მოსეშვილს დარჩა მშობლები: მამა - გერონტი მოსეშვილი წლების მანძილზე სიღნაღის რაიონის მრავალტირაჟიანი გაზეთის რედაქტორი იყო, პროფესიით აგრონომი, სოფლის მეურნეობის ღვაწლმოსილი მუშაკი, ამჟამად პენსიონერი. დედა - თამარ კალაშვილი პროფესიით ეკონომისტი, ამჟამალ პენსიონერი, ორი ძმა და ერთი და. უფროსმა ძმამ ილიამ შსს პოლიციის აკადემია დაამთავრა, პოლიციის ლეიტენანტია, მუშაობს საქართველოს იუსტიციის სამინისტროს სასჯელთა აღსრულების კოლონიაში რეჟიმის ინსპექტორად, უმცროსმა ძმამ პაატამ დაამთავეირა სტუ, სამედიცინო აპარატურის სპეციალობით, ამჟამად მუშაობს თბილისის სახელმწიფო სამედიცინო უნივერსიტეტში ბიოფიზიკის განყოფილებაში, და - ლია მოსეშვილი სწავლობს საქართველოს სახელმწიფო ფიზიკური აღზრდის და სპორტის აკადემიის სამკურნალო ფაკულტეტზე.

გია მოსეშვილის მოგონება ცრემლიანი და ტკივილიანია არამარტო ოჯახის წევრებისათვის არამედ გიას მეგობრებისათვის და თანაკლასელებისათვის. ცრემლთან ერთად მათ თვალებში ფარული სიამაყის ნაპერწკლებიც კიაფობს, რადგან სწორედ გიასთანა ვაჟკაცები მიჰყვებოდნენ ქართველ მეფეებს მტერთან საბრძოლველად. გაფიქრებაც გვიჭირს, ისევ ის პატარა გია გეგონიხარ, შენ კი სამსახურეობრივი მოვალეობის შესრულებისას გამოგასალმა წუთისოფელს უცხო ტომის თესლმა შენსავე საქართველოში, შენს მამულს რომ

გედავებოლდა და არ ანებებდი! შენისთანებმა მოიტანეს აქნობამდე ქართული ჯიში და გენი, ალბათ შენისთანების მხრებზე დგას მრავალჭირნახული, ათასგზის გაგლეჯილ-დანაკუწებული ტანჯული საქართველო, ყვავ-ყორნები რომ დასტრიალებს და დასჩხავის დღემუდამ თავზე!

დაამახსოვრდები შენს მეგობრებს, ლამაზი, კეთილი, სიცოცხლის სიყვარულით თვალებანთებული, დაუდეგარი და გიქმაჟი, გაჭირვებაში უღალატო გია.

დაამახსოვრდები შენს სკოლას, ყველა სიანცის და ეშმაკობის მომგონი, უფროსების ხაზგასმით პატივისმცემელი, იშვიათი ნიჭის პატრონი, ალალად მომღიმარი გია!

დაამახსოვრდები შენს მეზობლებს, ახლობლებს, მშობლებისა და პაპა-ბებიების მარჯვენა ხელი, უმცროს და-ძმებზე მზრუნველი გია! ამბობენ ადამიანის სიცოცხლე მისი სიკვდილის შემდეგ იწყებაო, შენ ბევრი ვერაფრის თქმა მოასწარი ამქვეყნად ყოფნის ოცდაოთხი წლის მანძილზე. სამშობლოს დასჭირდი და შენც უყოყმანოდ დაღექი იქ, სადაც ქართველებს უჭირდათ, სადაც წმიდათაწმიდა, ეროვნული საკითხი წყდებოდა, "წმიდაა იგი ვისაც ელირსა მამულისათვის თავის დადება, ნეტავ იმ ვაჟკაცს, ნეტავ იმ გმირსა, ის თავის ხალხში აღარ მოკვდება" - ილიას ეს დიდებულად ნათქვამი სიტყვები ახლაც მოწოდებასავით ქღერს და ჩვენ გვეამაყება, რომ იმ ახალგაზრდა ქართველთა რიცხვში, რომელთაც თავი გასწირეს მამულის გადასარჩენად, შენც ჩაეწერე. შენი სიცოცხლე ჩვენს ფიცსა და და სადღეგრძელოში გაგრძელდება გია! მამულისათვის ომში მოკლულები უზიარებლად სამოთხეში ხვდებიანო ნათქვამია, შენც პირნათელი წარსდექი უფლის წინაშე".

გია მოსეშვილი დაკრძალულია სიღნაღის რაიონში,ს სოფელ ქვემო ბოდბეში, მისი მარმარილოში გადატანილი ფოტოსურათი, შინმოუსვლელ მებრძოლთა მემორიალის გვერდით დგას.

რამდენიმე წელია 1-2 მაისს რაიონში ტარდება ქიზიყის ღია გუნდური პირველობა ქართულ ჭიდაობაში გია მოსეშვილისა და შალვა სიხაშვილის გარდამავალ თასზე, რომელშიც კახეთის რეგიონის ყველა რაიონის მოჭიდავეთა გუნდები მონაწილეობენ.

გია მოსაშვილის საფლავის ქვაზე იმ რაკეტის ნაშთია წამომართული, რომელმაც სამშობლოს სიყვარულით გულანთებული 24 წლის ჭაბუკის გულის ძგერა შეაჩერა. საფლავის ქვაზე წარწერაა.

"სამაჩაბლოში ხიზნებს ვებრძოდი,
არ დაეფლითათ ჩემი ქვეყანა,
დამჭრეს და ბრძოლა არ მივატოვე,
ბოლოს... რაკეტა გადამეყარა.
ვიდექ იქ, სადაც სამშობლომ მიხმო,
დავიცავ ქართლის ხატ-ანგელოზი,
მე საფლავიდან ადედგები ოლონდ,
გადარჩეს მიწა საქართველოსი".

მსუბუქი იყოს გია მოსეშვილო შენს მკერდზე დაყრილი ქართული მიწა. შენს სახელს დავიწყება არ უწერია, შენ საქართველომ დაგიმახსოვრა!

ქ.თბილისის კულტურის ძეგლებისა და
მუზეუმების დაცვის პოლიციის
ლეგიონი

ცნობა

"05" 09 2000 წ.

№ 174

ეძლევა გ.ს.მ. [illegible]

მასზედ, რომ იგი ნამდვილად
მუშაობს ლეგიონში [illegible] 1991. 23.02
[illegible] თანამდებობაზე

ცნობა ეძლევა [illegible]

ლეგიონის მეთაური,
პოლიციის პოლკოვნიკი: ა. ჭაბუკიანი

გია მოსეშვილი

ერთ თვეზე ცოტა მეტი გავიდა მას შემდეგ, რაც ოსი ექსტრემისტების ხელით მოკლული გავაცილეთ. მაშინ ღმერთს ვევედრებოდით, რომ ეს მსხვერპლი ყოფილიყო უკანასკნელი, მაგრამ განგებამ არ შეისმინა ჩვენი ვედრება და აა, 1993 წლის 25 თებერვალს ზნაურის რაიონის სოფელ ავნევში ექსტრემისტების მორიგი შემოტევის დროს დაიღუპა კიდევ ერთი სიცოცხლით სავსე ახალგაზრდა — თბილისის სახელმწიფო ობიექტებისა და დაწესებულებების დაცვის ლეგიონის მილიციის უმცროსი სერჟანტი გია გერონტის ძე მოსეშვილი. იგი დაიბადა 1967 წელს სიღნაღის რაიონის სოფელ ბოდბეში, იქვე დაამთავრა საშუალო სკოლა, შემდეგ პროფტექსასწავლებელი, გაიარა სამხედრო სამსახური და დაბრუნდა მშობლიურ სოფელში.

შინაგან საქმეთა ორგანოებშია 1990 წლის იანვრიდან. თავის განცხადებაში იგი წერდა: „მზად ვარ ვიყო იქ, სადაც ამას მოითხოვს სამსახურის ინტერესებიო". და აჰა, სამაჩაბლოს მიწაზე დაიღვარა მისი უმანკო სისხლი.

რამდენიმე კვირაში აპირებდა ჯვრისწერას, ოცნებობდა ბევრ შვილზე. მაგრამ აუხდენელ ოცნებად დარჩა მამობა, თავისუფალ, დამოუკიდებელ საქართველოში ბედნიერი ცხოვრება.

წავიდა ჩვენგან ქართული ეროვნული მილიციის ღირსეული ახალგაზრდა თანამშრომელი, მისი ნათელი სახე სამუდამოდ დარჩება ჩვენს ხსოვნაში.

საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტრო.

1–2 მაისს

სიღნაღის სპორტულ კომპლექსის შენობაში ჩატარდება ქიზიყის ღია გუნდური პირველობა ქართულ ჭიდაობაში მოსწავლეთა შორის

1 – 2 მაისს

შალვა სიხაშვილისა და გია მოსეშვილის გარდამავალ თასზე

მონაწ: სიღნაღის, დედოფლის წყაროს, არხილოს კალოს, ზემო-ქედის, გურჯაანის, ლაგოდეხის, ყვარლის რაიონების გუნდები.

დას: 11^{30} სთ-ზე

თბილისი

28

№ 39 (14356)

ფასი 10 კაპ.

საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს გაზეთი დედაქალაქისათვის

28 თებერვალს მუშაობას განაგრძობდა საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს პირველი სესიის მორიგი სხდომა.

გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის გენერალურ მდივანს პერეს დე-კუელიარს.

პროგრამა „ვრემია“.

სსრ კავშირის პრეზიდენტს მიხეილ გორბაჩოვს.

საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე ზვიად გამსახურდიას

სამაჩაბლო სტკივა საქართველოს

(დასასრული მე-2 გვ.)

თბილისი, [illegible]

გამოსათხოვარი

თითქმის ერთ თვეზე ცოტა მეტი გავიდა მას შემდეგ, რაც ოსი ექსტრემისტების ხელით მოკლული გავაცილეთ, მაშინ ღმერთს ვევედრებოდით, რომ ეს მსხვერპლი ყოფილიყო უკანასკნელი, მაგრამ განგებამ არ შეისმინა ჩვენი ვედრება და აი, 25 თებერვალს ზნაურის რაიონის სოფელ ავნევში ექსტრემისტების მორიგი შემოტევის დროს დაიღუპა კიდევ ერთი სიცოცხლით სავსე ახალგაზრდა — თბილისის სახელმწიფო ობიექტებისა და დაწესებულებების დაცვის ლეგიონის მილიციის უმცროსი სერჟანტი გია გერონტის ძე მოსეშვილი. იგი დაიბადა 1967 წელს სიღნაღის რაიონის სოფელ ბოდბეში, იქვე დაამთავრა საშუალო სკოლა, შემდეგ პროფტექსასწავლებელი, გაიარა სამხედრო სამსახური და დაბრუნდა მშობლიურ სოფელში.

შინაგან საქმეთა ორგანოებში 1990 წლის იანვრიდან. თავის განცხადებაში იგი წერდა, „მზად ვარ ვიყო იქ, სადაც ამას მოითხოვს სამსახურის ინტერესები" და აჰა, სამაჩაბლოს მიწაზე დაიღვარა მისი უმანკო სისხლი.

რამდენიმე კვირაში აპირებდა ჯვრისწერას, ოცნებობდა ბევრ შვილზე, მაგრამ აუხდენელ ოცნებად დარჩა მამობა, თავისუფალ, დამოუკიდებელ საქართველოში ბედნიერი ცხოვრება.

წავიდა ჩვენგან ქართული ეროვნული მილიციის ღირსეული ახალგაზრდა თანამშრომელი, მისი ნათელი [illegible] მუდამ დარჩება ჩვენს [illegible].

საქართველოს რესპუბლიკის შინაგან საქმეთა სამინისტრო

საესტრადო ხელოვნების სახელმწიფო სასწავლებლის დირექცია, პედაგოგები და სტუდენტები მწუხარებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა სასწავლებლის პედაგოგი

ჯონი აკაკის ძე ფავლენიშვილი

და თანაუგრძნობენ მის ოჯახს.

თბილისის შამპანური ღვინოების სამრეწველო სავაჭრო ფირმა „მუხრანის" კოლექტივი იუწყება, რომ გარდაიცვალა

ვასილ ესტატეს ძე ხუჯაშვილი

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

თბილგვირაბმშენის სამმართველო ღრმა მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა № 32 საგვირაბო რაზმის უფროსი

ალექსანდრე (ალეკო) ხარიტონის ძე არჩვაძე

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

სახელმწიფო კონცერნი „ქართული კონსერვი"-ს თანამშრომლები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

არჩილ ძილაძე

და თანაუგრძნობენ მის ოჯახს.

საქართველოს ეროვნული ფრონტი — რადიკალური კავშირის გლდანის რეგიონული კომიტეტი იუწყება, რომ გარდაიცვალა

გიორგი ცხოიძე

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

საქართველოს ისტორიულ საგვარეულოთა წარმომადგენლებისა და მათ თანამდგომთა საკრებულო მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა საკრებულოს წევრი ბატონი

ზაქარია ნიკოლოზის ძე ვაჩნაძე

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

სრულიად საქართველოს წმინდა ილია მართლის საზოგადოების თბილისის განყოფილება იუწყება, რომ გარდაიცვალა

შოთა თაბორიძე

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

თბილისის 186-ე საშ. სკოლის პედაგოგიური კოლექტივი და მასწავლებლები იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა ამავე სკოლის VIII^{1} კლასის მოსწავლე [illegible]

შალვა (ბაჩო) ვლადიმერის ძე ხმელიძე

და თანაუგრძნობენ მის ოჯახს.

შოთა რუსთაველის სახელობის ქართული ლიტერატურის ინსტიტუტის ახალი ქართული ლიტერატურის განყოფილება იუწყება, რომ გარდაიცვალა

ირინე შალვას ასული მაჩაბელი

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

საქართველოს რესპუბლიკის ონკოლოგიის სამეცნიერო ცენტრი, რესპუბლიკისა და ქალაქის ონკოლოგთა სამეცნიერო საზოგადოება დიდი მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა ონკოლოგიის სამეცნიერო ცენტრის საკონსულტაციო პოლიკლინიკის თანამშრომელი, ღვაწლმოსილი ექიმი-ონკოლოგი

ბულიზარ (ბუბული) სულეიმანის ასული დიასამიძე

და თანაუგრძნობენ მის ოჯახს.

დიდი სამამულო ომის ინვალიდთა რესპუბლიკური ჰოსპიტლის თანამშრომლები ღრმა მწუხარებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა ყოფილი ჰოსპიტლის უფროსის მოადგილე სამკურნალო დარგში

იური რაფიელის ძე დვალი

და თანაუგრძნობენ მის ოჯახს.

თბილისის 186-ე საშუალო სკოლის VIII^{1} კლასის მოსწავლეები, მასწავლებლები და მოსწავლეთა მშობლები ღრმა მწუხარებით იუწყებიან, რომ გარდაიცვალა

ბაჩო ვლადიმერის ძე ხმელიძე

და თანაუგრძნობენ მის ოჯახს.

საქართველოს სამთოტექზედამხედველობის სახელმწიფო კომიტეტი იუწყება, რომ გარდაიცვალა კომიტეტის თანამშრომელი

ლეონიდე ივანეს ძე კოვალენკო

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

ვლადიმერ ჟღენტის სახელობის საქართველოს პათოლოგანატომთა საზოგადოება ღრმა მწუხარებით იუწყება, რომ გარდაიცვალა

თინათინ აბელის ასული [illegible]ულაძე-თოფურია

და თანაუგრძნობს მის ოჯახს.

[illegible]

31 მარტი — ხმა მიეცით საქართველოს თავისუფლებას!

„წუთისოფელი ასეა, დღეს დამე უთუენება)..

წუთისოფელი

საქართველოს მიწათმოქმედთა და უძველეს ტრადიციათა აღდგენის ხელშემწყობი გაზეთი № 3 (6) მირკანი 1991 (მარტი)

ოსებისადმი

საქართველოს [illegible] ცარიელ [illegible] და [illegible] გადამთიელი... [illegible] მონღოლებსაც [illegible] მოუმოქმედიათ ასეთი რამ [illegible] ქართველი ერის წინააღმდეგ!

ყოველგვარ მოლოდინს [illegible] სადანტრმა. ანუ მულიდური მკვლელობის [illegible]. ადამიანების ხეზე მიბმა, წამება, მერე ცოცხლად დაწვა! — [illegible] მოსულმა ამ რასამ. თან მოიტანა თავისი ველური, სულ[illegible] თვისებანი, და კავკასიელ ხალხთა სამკვიდროს შეანთხია. [illegible] ჩვენს თავზე ათასნაირი ღალატი და შური, მიიტაცა ქართველთა (და არა მხოლოდ ქართველთა) კუთვნილი მიწები [illegible], წილბით შემოსულმა სხვისი მამულები თავის საკუთრებად [illegible]! და ყოველივე ამას ხელი შეუწყო კაცობრიობის [illegible] — [illegible] ბოროტების იმპერიამ...

ოსებს ამიერიდან [illegible] ქართველი მიწა!

ოსის აკვნებს ველარ დაარწევენ ქართველი ქალები!

ოსებმა უნდა იგრძნონ [illegible] კატეგორიით დანაშაული ქართველი ერის წინაშე და [illegible]!

მათ აქვთ თავისი [illegible]. ჰყავს თავისი ხალხი [illegible] ინებონ და [illegible] თავისი ცოდვილი თესლი!

ქართველ ხალხს არ სურს [illegible], არ არის იგი [illegible] და სისხლის მსმელი [illegible] ჰრისხანება, როცა ამას განზებს [illegible] და [illegible] დარჩებს!..

უნდა იგრძნონ ოსმა. [illegible] (რეკავს) ზარი ესე და წახდება ყოველივე! მიწა რომელიც [illegible] და ღალატით აავსეს საშველავებად ექცევათ..

უნდა უწყოდნენ ეს ოსებმა!

ქართველი ხალხისადმი!

ქართველმა ერმა ბრძოლა უნდა გამოაცხადოს საქართველოში ოსების მიერ დახოცილთა აკტივსაციმად! საყოველთაო ბრძოლით ერმა უნდა გააცნობიეროს ამ მკვლელი ბარბაროსების „მისია" ქართულ მიწაზე. აგრეთვე მთელმა მსოფლიომ გაიგოს იმ დანაშაულთა არსი, რასაც ოსები სჩადიან ქართველი ერის მიმართ!

საქართველოს ყოველი კუთხის სალოცავებიდან ბრძოლისა და მრისხანების, ნიშნად უნდა გამობრძანდნენ ძველი საქართველოს დროშები, და ყოველი ტაძრიდან დაირეკოს განგაშის ზარები!

სრულიად საქართველოს მიწათმოქმედთა კავშირი.

ხახმატის ჯვარის სალაშქრო დროშები

ფოტო ბაჩუა ალუდაურისა

ყაზბეგის გამონათქვამი

ქველმოქმედი ჩვენი ბრალია. რაც სამარხებოლოში თავს დაგვატყდა. ჩვენ არ ვათხოვეთ ყური ჩვენს ძველ წინაპრებს გულში გველი გვეჯდა ჩასმული და უნდა გვცოდნოდა. რომ ადრე თუ გვიან ის არ დაგვინდობდა და გვიკბენდა თავისი ვესლიანი და შხამიანი კბილებით. მაგრამ ის რაც მოხდა ეს

გველის კუდზე ახალი ფეხის [illegible] ასე! [illegible] ცხი [illegible] (ალ. ყაზბეგი)

[illegible]

(მოსწავლე)

ისტორიის მწარე გაკვეთილები

სისხლისღვრა გრძელდება შიდა ქართლში... [illegible] სამწუხაროდ, არც პირველია და არც უკანასკნელი. ამის თქმის საფუძველს ისტორიის მწარე გაკვეთილები გვაძლევს. ჯერ კიდევ მე-14 საუკუნის [illegible], ოსთა ბანდები კავკასიონის [illegible]. ქართლის სიმშვიდე აღარ ღირსებია: „იწყეს ოსთა [illegible], კლვად და რბევად და ტყუევნად ქართლისა", — წერს ჟამთააღმწერელი.. მაშინ ქართველებისგან შევიწროებული ოსები გორისციხეში შეიკეტნენ ხოლო [illegible] ძალიან მისჭირდათ, ციხიდან გარომოუშვეს სამღლთა კაცი

[illegible]

ბ. მოსამ[illegible]

[illegible] წამებული ცხინვალში გიორგი მაჩაბელი

[illegible]

[illegible]

მორიგესგან „შამალოცველი" ლოტის ასუ „საკმიროს" გაულვე-ბაზე ცა რა...ით ჩქამობდა თურმე.

მომმე ღვთისშვილთა, გამოჩენა-ზე შიშით ძრწოდნენ და „ფერ-ფურს" კარგავდნენ გამხეივნებუ-ლი დევები: ბაჭიჭაური, მუზა, ბეღელა, შავშალიკა, ციგრი, სუე-ბატა, შანში, ჯაბაგანი, ბარდა, ფა-ცხეერი, ქმალა, ავთანდილი; ცხრა-თავიანი დევთ-დედაბერი მელანია...

საზრიანმა კოპალამ საიდუმლო მაშვრალ საკლოვას ღვთაებებს, მუდამ თან ახლდათ ციური ნათე-ლი: „მაშინ კოპალა ამოშუქდა, ქაჯთა მორევში ნატყვევარი"... „იმ დროს კოპალა ჩამოსვეტდა საარ-სოს სადგომს ბაადურისას..." „ჯამ სეფე-სანთელზე შენ გადიდას, გა-გიმარჯვას იახსარ, სვეტად ჩამო-სულო...".

ბუნებრივია, ესოდენ სხივმო-სილ, მადლიან ღვთისშვილებთან მუდამდღიური ჭიდილი, შური და მტრობა ექნებოდათ ბოროტსა და ...ილი ლექსითი თუ პროზაული ვა-რიანტები შემდეგს გვატყობინე-ბენ: ხთის კარზე შეყრილ სამოც-დასამ ანგელოზს შორის საწონ-ჩა-რექის (ე. ი. სიმძიმის) აწევაში იახსარს ვერავინ გასტოლებია — სამოცლიტრიანი საფალავნო რკი-ნა ბუმბულივით აუტაცებია და ქვეშ ქარი გაუტარებია...

ამ დროს ნაშრის ხეობაში —
დევებს ხქონია ქორწილი.
უჩქვეფავ სიმურ წყალია...
ახორხოცებული უწმინდურნი

[illegible]

ამირან არაბული

ყაყაჩოდ ამოანათებს.

...მოლალატეთა მიერ თვალში ...შემოყრილმა სიკეთემ, ...და ხაუკუნოდ შე-...ძმობამ რწმენა დაუკარ-...ახალგაზრდა ჭაბუკს — გია ...ხილნალის რაიონის ...მკვიდრს. ამ ღა-...მებრძოლოდ განაწყო იგი ...ცხინვალში წასვლა გადააწყ-...

...ბულმოკლული დედა, ქალ-ბატონი თამარი იხსენებს.

— ჩემს ბიჭს ქათამი ეცოდებო-და დასაკლავად და კაცს როგორ-და გაიმეტებს მოსაკლავად-მეთქი, ვფიქრობდი, მაგრამ მის თვალებში ჩამდგარი სიმაყე რომ დავლანდე, შემრცხვა ჩემივე თავის. დავრწ-მუნდი, ეს ერთი გაალმასებული ბიჭიც კი ეყოფოდა მტერს.

წავიდა გია საკუთარი მიწის და-საცავად და მაშინვე ბრძოლაში ჩაება. ოსების პირველსავე სრო-ლაზე დაიჭრა ფეხში. სისხლმა და-ტკიეილმა უფრო გაახელა იგი, მომყვე...თო, — ბიჭებს გადასძახა და ჯიქურ გასწია წინ. ახლა მკერ-დში დაიჭრა, მაგრამ მაინც მტრი-სკენ ვასწია და სწორედ ამ დროს რაკეტამ შეუჩერა გულის ძგერა გიასაც და მის მზრუნველ მოხუც-საც, რომელიც ბრძოლის ველიდან გასვლას თხოვდა მას.

ასე დაილუპა ახალგაზრდა ქარ-თველი კაცი... მშობლიურ მიწაზე; საკუთარი მიწის დაცვას შეეწირა...

ოთახში გიას მამა, ბატონი გე-რონტი და უმცროსი ძმები — ილია და პაატა სხედან. ალბათ, მეასედ იხსენებენ ძვირფას ვა-ჟიშვილსა და ძმას, რომლის სისხ-ლმა წითლად შეღება სამაჩაბლოს მიწა.

ამ გაზაფხულზე ცხიდანთხეული სისხლი ყაყაჩოდ ამოანათებს მი-წიდან

ოსთა თავდასხმის ერთი ეპიზოდი

მოგონებათა ამ მცირე მონაკვე-თის ავტორი, ყვირილის რაიონის სოფელ ბჟინევის მკვიდრი ამბრო-სი ექვთიმეს ძე ჩიბღუშელიშვილი, მრავალი ბრძოლისა და ჭირვარა-მის გადამტანი კაცი იყო. ამისთ-ვის საკმარისია დავასახელოთ მის მიერ თურქეთის ჩრდილო პრო-ვინციებში გატარებული წლე-ბი, როდესაც მეფის მთავრობას იქ საბრძოლო დანიშნულების სიმაგ-რეებისა და გზების მშენებლობის მოტივით, დიდძალი ჯარი და მუშა-ხელი ჰყავდა ...

იმ მრავალ ჯარისკაცთაგან, ერთ-ერთი ამბროსი ჩიბღუშელიშვილიც გახლდათ, ჯერ კიდევ ახალგაზრდა ჭაბუკი. ეს იყო ჩვენი საუკუნის 16-იან წლებში.

918—919-იან წლებში მას ოსებ-თან შეტაკება მოუხდა სახერეში, შეტაკებაში ამბროსის თანასოფ-ლელები და ქართველი ჯარისკაცე-ბიც იღებდნენ მონაწილეობას.

ამბროსის ერთი პირი საიქიოც ჰქონდა გამოვლილი და ისიც იმ ჟამებით — 918-იან წლებში, რო-ცა საკუთარმა ჭირიმა ქუთაი-სის მაშინდელ ჰოსპიტალში მიიყვანა სრულიად ურგენო მდგომარეო-ბაში მყოფი, მაგრამ სულეთში მი-ლებაზე უარი უთხრეს, განსაკუთ-რებით მოხუცმა მოცვალებულებმა და ისევ იმავე გზით გამოისტუმ-რეს, რა გზითაც საიქიო-სამყოფე-ლში მოხვდა იგი.

შინ დაბრუნებულმა ბედი ჰია-თურის შავი ქვის მრეწველობაში დასაქმებულ ბელგიელ ძმებს — ჰენრიხ და ავგუსტ მიულსებს დაუ-კავშირა. დიდხანს იმუშავა მათ გვერდით და ეს სიახლოვე შემდ-გომ მათ ნათესაურ და მეგობრულ ურთიერთობაში გადაიზარდა.

მისი უფროსი ვაჟი ტარი... ჰენრიხ მიულსის ნათლულია.

გარდა ამისა ამბროსი გახლ... ქართული მიწის დიდებ... ურნე, მეზვრე, მეცაზე, საუ... მზარეული, ქართული თონეულ... დიდოსტატი, ხელგაშლილი მას-პინძელი და, რაც მთავარია, კე-თილშობილების ნამდვილი ეტა-ლონი.

სასწავლებელში არასოდეს უვ-ლია. წერა-კითხვა ხარის ნეკზე ჰქონდა შესწავლილი, მაგრამ მა-ინც მუდამ ხალისით კითხულობ-და რუსთაველს, ვაჟა-ფშაველას, ყაზბეგსა და წინასწარმეტყველე-ბათა წიგნს — „ეფემერიდს" — ხალხში „ეფრემვერიდად" წოდე-ბულ კრებულს.

გარდაიცვალა 1982 წლის ზაფ-ხულზე 85 წლის ასაკში.

ოსებთან ბრძოლის ეს ერთი ეპიზოდი, რასაც ჩვენ გაზეთის ამ ნომერში გთავაზობთ, ბატონ ამბ-როსისთან ჩვენი ერთ-ერთი შეხ-ვედრისა და სჯა-ბაასის შედეგია და ეჭვი არაა, რომ მკითხველი ინ-ტერესით გაეცნობა ჩვენი საუკუ-...ნის 20-იანი წლების ...

[illegible]

ჩვენ-გვწერენ

იქნებ?!

[illegible] ერთად [illegible]

მილებს ერთგულად ემსახურებოდა ნავთის მიტანით; ძია ვასილი ნავთით დატვირთულ ორთვალას რომ შემოუძღვებოდა სოფელში გარეთ გამოსულ ხალხი მადლიერ ღიმილს აგებებ და: „ღმერთმა გაცოცხლოთ ჩვენი თანაგრძნობისათვისო", ეს მისთვის დიდი სიხარული იყო. ხალისით გადმოიღებდა საწყაოს—ლიტრიანს და ჩამწკრივებულ ნავთის ბოთლებს ისე მარდად გაუვსებდა რომ მომხმარებელი სასყიდლის გადახდას ვერც კი ასწრებდა.

— ვასილ ხუნაშვილი, კეთილი შრომისმოყვარე, თავმდაბალი და პატიოსანი, მუდამ ხალხის-მომხმარებლის პატივისცემას იმსახურებდა და თავისზე დაკისრებულ მოვალეობას პირნათლად ასრულებდა კოოპერატივის წინაშე, ჩემი მომხმარებლებიც კმაყოფილები არიან და ჩემი ხელმძღვანელიც, ბიცო, ხშირად ამბობდა ძია ვასილი და ამის დასტურად თავდადებული მუშაობისათვის მიღებულ ჯილდოებს მოიხსენიებდა ჩვენთან.

და ახლა, როცა ძია ვასილი უკვე ერთი წელია აღარ გამოჩენილა, წუხს მისი მომხმარებელი, რადგან სწორედ ახლა, ვიდრე არასდროს სჭირდება სოფელს მისი მომსახურება და ამიტომ არის, რომ მის გამოჩენას კვლავ ელიან ადამიანები.

და მართლაც იქნებ ხელმძღვანელობის შეწევნით ამ ძნელბედობის ჟამს „გაჭირვების ტალკვესად" მოევლინოს თავის მომხმარებლებს ძია ვასილი? იქნებ?

ც. კოჭლამაზაშვილი

მიუხვალ მამა-პაპათა...

ალბათ, შენისთანები მიჰყვებოდნენ დავით აღმაშენებელსა და პატარა კახს მტერთან საბრძოლველად ალბათ, შენისთანებმა მოიტანეს აქნობამდე ქართული ჯიში და გენი, ალბათ შენის თანების მხრებზე დგას ჯერაც ამდენჯერ ირგადანახადი ათასჯერ გაგლეჯილ-დანაკუწებული ტანჯული საქართველო. ყვავ-ყორანი რომ დასტრიალებს და დასჩხავის ღღემუდამ თავზე!

არადა, ერთი ჩვეულებრივი ბიჭი იყავი, ჩვეულებრივი, შრომის მოყვარე და ახლა იშვიათობადქცეული მრავალშვილიანი ოჯახის უფროსი ვაჟიშვილი. პირველი დიდი სიხარული და ვაი, რომ დიდი ზარიც!

გაფიქრებაც ვეიჭირს, ისევ ის პატარა გია გეგონიხარ, შენ კი ხამსახურებრივი მოვალეობის შესრულებისას გამოგასალმა წუთისოფელს უცხო ტომის თესლმა შენსავე საქართველოში შენს მამულს რომ გიდავებოდა და არ ანებებდი!

დაახსომდები შენს ამხანაგებს სიცოცხლის სიყვარულით თვალებანთებული დაუდეგარი და გიჟმაჟი, გაჭირვებაში უღალატო გია!

დაახსომდები შენს სკოლას ყველა სიანცისა და ეშმაკობის მომგონი, უფროსების ხაზგასმით პატივისმცემელი, იშვიათი ნიჭის პატრონი ალალად მომღიმარი გია!

დაახსომდები შენს მეზობლებს მშობლებისა და პაპა-ბებიების მარჯვენა ხელი, უმცროს და-ძმებზე მზრუნველი გია!

დაახსომდები შენს სოფელს კოლმეურნეობაში მამის დროებით შემცვლელი, ერთგულად და დაუღალავად მომუშავე ბრიგადირი გია!

რი ვერაფრის თქმა მოასწარი ამქვეყნად ყოფნის ოცდაოთხი წლის მანძილზე. ბედმა შენს ახლადშერთულ ცოლს საპატარძლო კაბის გახდა არ აცალა, შავი ძაძით შემოსა.

მკაცრმა ბედისწერამ სამწუხარო პირველობა გარგუნა. შენ პირველი ხარ, სოფლიდან წასული, პირველი სიცოცხლე, ამ ძნელბედობის ჟამს რომ ეას ჭირდი საქართველოს.

დღეს მთელი, სოფელი ცრემლგამშრალი გლოვობს. ვერ გვიპოვია ერთმანეთის სანუგეშებელი სიტყვა. ამას იქით ბოლბელები იმით იამაყებენ გია ბერონტის ძე მოსეშვილი სამაჩაბლოში 1991 წლის 24 თებერვალს გამთენიისას მილიციაზე თავდასხმის შედეგად რეაქტიული რაკეტით გულდაფლეთილი მათი თანასოფლელი, რომ იყო. სამშობლოს დასჭირდი და შენც უყოყმანოდ დადექი იქ, სადაც ქართველებს უჭირთ, სადაც წმიდათაწმიდა. ერ[illegible]

ის დადება, ნეტა იმ [illegible] [illegible] გმირსა, ის თავის ხალხში [illegible] ბალ-ილიას ეს დიდებულად ნათქვამი ახლაც მოწოდებასავით ჟღერს და ჩვენ გვეამაყება, რომ იმ [illegible] ქართველთა რიცხვში, რომელთაც [illegible] ვი გაწირეს საკუთარი მამულის [illegible] არჩენად, შენც ჩაეწერე.

მერედა როგორ ნატრობდი, როგორ ელოდი... საქართველოს თავისუფლებას ნეტავ შევასწროო-გაგვიგონია შენგან შენში-სამსახურებრივი მოვალეობათა კეთილსინდისიერად შესრულებაში ეროვნული გრძნობა [illegible] ვის წინა რიგში იდგა და დღეს თუ სამაჩაბლოში სისხლი იღვრება, [illegible] წყალს გვეცილებიან, ეს ძალზე [illegible] ოდა და გაწუხებდა, რადგან [illegible] ვისი გორისა იყავი, [illegible] მშობლიური კერა სოფელი.

სამსახურში, თბილისში, [illegible] დაცვის სამმართველოში, [illegible] მსახურობდი ზემდეგის [illegible] თვისებების გამო დიდ პატივს [illegible] დნენ, ყველას უყვარდი.

შენმა ულევო სიკვდილმა [illegible] ობინა, საფრთხე ხელაც [illegible] არაა, აგერ კარზე მოგვდგომია [illegible] დნენ მამები პირტიტველა ბიჭები [illegible] უნდა გააგზავნონ რუსული [illegible] მიერ დადგმულ [illegible] ეხლაა და ეხლაა საჭირო [illegible] გამოსვლა იარაღის ასხმა [illegible] ასო" საბრძოლო ყიჟინა.

შენი სიცოცხლე ჩვენს [illegible] სადღეგრძელოში, გაგრძელდება [illegible] მამულისათვის ომში მოკლულებს [illegible] იარებლადაც სამოთხეში [illegible] შენც პირნათელი [illegible] პაპა.

ქიზიყი

სიღნაღის რაიონის გამგეობისა და საკრებულოს ყოველკვირეული გაზეთი

9 აპრილი, 2005 წელი №7 (9441) ფასი 25 თეთრი გაზეთი გამოდის 1912 წლის სექტემბრიდან

ხარების დღესასწაულს მართლმადიდებელი სამყარო ყოველ წლის 7 აპრილს (ძველი სტილით 25 მარტს) განსაკუთრებით აღნიშნავს.

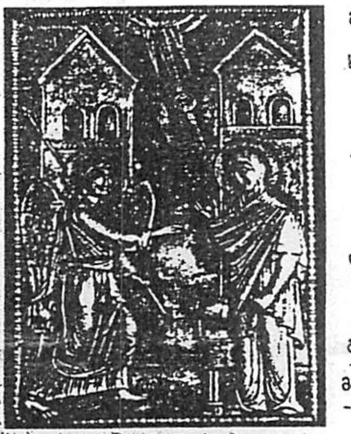

ქართულ ეკლესია-მონასტრებში საზეიმო წირვა-ლოცვა აღევლინება. ამ დღეს ღვთისმშობელს გაბრიელ მთავარანგელოზი გამოეცხადა და მაცხოვრის შობა ახარა. მას შემდეგ მთავარანგელოზის სიტყვები ლოცვად გაისმის: „გიხაროდენ მიმადლებულო, უფალი შენ თანა. კურთხეულ ხარ შენ დედათა შორის და კურთხეულ არს ნაყოფი მუცლისა შენისა." „მხევალი ვარ უფლისა. დაე მეყოს მე შენი სიტყვისამებრ" - საღვთო წერილის მიხედვით ასეთი იყო ღვთისმშობლის პასუხი ანგელოზის მიმართ. ამ დღემ სათავე დაუდო ღვთის უზენაესი ნების გაცხადებას დედამიწაზე - მაცხოვრის შობას და მის საკაცობრიო მისიას - ადამიანის ცოდვისგან გამოსყიდვას.

და იყო გმირობა...

„როდესაც ნებისმიერი დახძლევს შიშს, მოვალეობის შეგნება დაამსხვრევს ბედის მარწუხებს, ღირსების გრძნობა არად ჩააგდებს სიკვდილს - იქნება გმირობა".

და იყო გმირობა 1989 წლის აპრილის დღეებში. იყო გმირობა, რომელიც დაინახა მთელმა მსოფლიომ. მოწამეობრივი აღსასრულით ზეცად ამაღლებულ დედათა, ქალწულთა, ჭაბუკთა გვერდით გმირი იყო ყველა, ვინც თავი მოიყარა თბილისში, თავისუფლების მოედანზე, რათა შიშველი ხელებით აღსდგომოდა წინ მოძალადეებს, ვინც კიდევ ერთხელ, თუნდაც უკანასკნელად გაიბრძოლა „ქედზე ჩვენსაზე დადგმული უღლის" გადასაგდებად.

მაშინ საქართველოს ერთი ტკივილი, ერთი ხვედრი, ერთი ფიქრი ჰქონდა. მაშინ ყველა ვიყავით მამულისა და მის ღირსეულ შვილთა პირისფერნი, - საერთო ტანჯვითა და ცრემლით განწმენდილნი, ამაღლებულნი, ამყნი, თავდადებისთვის მზადმყოფნი.

ალბათ, ცოტაა ერის ცხოვრებაში ასეთი დღეები. შიშის დაძლევა ყველასთვის როდი ძალუძს ჩვეულებრივ მოკვდავს. ამიტომ ახლა, როცა ასე შორს დარჩა ამაღლებისა და სიამაყის ცხრააპრილისეული განცდა, ასე გვენატრება დღეები, წუთები, როცა ყველა ერთად ვიყავით და როცა ყველი ჩვენგანის ფიქრი მხოლოდ საქართველოს დასტრიალებდა.

ღირსეულთა შორის ღირსეულნი შეეწირნენ იმ დღეს მამულს. მათი ბრძოლა იყო თანდაყოლილი სწრაფვა სხეულზე სულის მძლეობისკენ, ბოროტებათა მსხვრევისკენ, თავისუფლებისკენ.

9 აპრილს, როგორც ყოველთვის, ისევ მივლენ ჩვენი შვილები წამებულთა სახსოვრად დადებულ ქვასთან; ისევ შეამკობენ მას ცოცხალი ყვავილებით და, იმედია, ერთხელ კიდევ დაფიქრდებიან თავიანთი სამშობლოსა და მისი ღირსეული შვილების ტრაგიკულ, მაგრამ ღირსეულ ბედზე.

შილდა-ყვარლის ხმები

არის ყოველკვირეული!

XX საუკუნის დასაწყისში, საქართველოში თითო-ოროლა გაზეთი თუ გამოდიოდა. 1912 წელს, თითქმის ერთდროულად გამოვიდა „ქართლი" (გორში), „იმერეთი" (ქუთაისში) და „ხმა კახეთისა" (სიღნაღში).

1900-იან წლებში, გაზეთების სიმცირის პირობებში, გაზეთმა „ხმა კახეთისა"-მ უდიდესი საინფორმაციო მასალა მიაწოდა მკითხველს და მათი სიყვარული დაიმსახურა, რაც თვალნათლივ ჩანს მუზეუმებში დაცული ამ გაზეთის გაყვითლებული ფურცლებიდან. გაზეთში თანამშრომლობდნენ: აკაკი წერეთელი, ვაჟა-ფშაველა, იროდიონ ევდოშვილი, ივანე გომართელი, სანდრო შანშიაშვილი, შალვა დადიანი, გიორგი ლეონიძე, სიკო ფაშალიშვილი და სხვები. გაზეთის დამფუძნებელი გახლდათ კოტე ტყავაძე.

„ხმა კახეთისა"-ს პოპულარობაზე მეტყველებს ისიც, რომ 1914 წელს პარიზში მოწყობილი მსოფლიოს გაზეთების გამოფენაში მონაწილეობა მიიღო 1914 წლის 3 აპრილის ნომერმა, რომელიც მთლიანად აბრეშუმის ქსოვილზე იყო დაბეჭდილი და, რომლის ერთი ეგზემპლარი ამჟამად თელავის ისტორიულ-ეთნოგრაფიულ მუზეუმში ინახება.

შემდეგ იყო „ხმა კახეთისა"-ს ტრადიციების გამგრძელებელი საბჭოთა თუ რაიონული გაზეთები, რომლებიც სხვადასხვა სახელწოდებით გამოდიოდა.

ჩვენი გაზეთის წინა, 1-15 მარტის №5 ნომერში გაზეთი გახლდათ, ჩვენი დიდი [illegible] რომ გაზეთი ყოველკვირეული [illegible] რაიონის გამგეობის, რაიონის საკრებულოს [illegible] ჩვენი გაზეთი იქნება ყოველკვირეული [illegible] გაზეთი „ქიზიყი" [illegible] [illegible]

არის ყოველკვირეული გაზეთი „ქიზიყი"

საქართველოო, გოლგოთაზე ჯვარით ცმულო!

..იმდენი კარგი ვაჟკაცი მოკვდა,
იმათზე კარგი ვინ უნდა მოკვდეს!
მაგრამ მე მაინც ხვდას მგერის ახლა -
არც ეხე იგი,
რაც უკვე მოხდა,
როგორც ის,
აწი რაც უნდა მოხდეს!

მორის მოსაშვილი (?)

ძნელია წერო საქართველოს თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობისათვის დაცემულ გმირებზე, ადამიანებზე, ვინც სძლია თავს, სიკვდილით დათრგუნა სიკვდილი, ბოლომდე ზიდა ჯვარი გოლგოთისა - და თავი დაალწიო შაბლონს! რა უნდა თქვა ისეთი მეტი, რაც უკვე ითქვა, ან იმაზე კარგად, როგორც ითქვა. მაგრამ სათქმელი ყელში მოწოლილ ბოღმასავით ყელზე მომდგარი ცრემლივით არ გაძლევს საშველს. არ შეიძლება მუდმივად არ გახსოვდეს ის ადამიანები, ვინც სულ რამდენიმე წლის წინ თავი გასწირა სამშობლოსათვის აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში, კონფლიქტების დროს, თუს რომ მოგვახვია „დიდმა" მეზობელმა.

დღეს სიღნაღში ახალი მემორიალური დაფა დგას, რომელიც მათ ხსოვნას ეძღვნება. დაფაზე ამოკვეთილი სახელები და თარიღები. იქნებ, ბევრს არაფერს ეუბნებოდნენ გამვლელს, მაგრამ თითოეული მათგანის უკან შეწყვეტილი სიცოცხლეა, დამარხული ბედნიერება, გამწარებული ოჯახი და უსაშველო ხვედა.

დღეს გვინდა სულ რამდენიმე სიტყვით მოგითხროთ სამშობლოსთვის თავგანწირულ რამდენიმე ვაჟკაცზე. მათზე, ვინც შესძლო სიხხლის უკანასკნელი წვეთი, უკანასკნელი გულისფეთქვა მიეძღვნა მამულისა და მთამომავლობისთვის.

დღეს კიდევ ერთხელ ვიხსენებთ მათ, ვინც თავისი სიცოცხლე, ბედნიერება - მხოლოდ საკუთარი კი არა, ოჯახის ბედნიერება და სიხარული, ღვთის მიერ ერთადერთხელ ბოძებული ამქვეყნიური ცხოვრება ანაცვალა მამულს.

დათო ჯანჯარაშვილი, მაჩხაანელი ახალგაზრდა კაცი (დაიბადა 1964 წელს) მოხალისედ წავიდა აფხაზეთში. მოკლეს აფხაზეთის ხეანეთში 1994 წლის 13 მარტს. გარდაცვალების მერე შეეძინა ბავშვი, რომელიც მისი უდროოდ შეწყვეტილი სიცოცხლის გაგრძელება იქნება.

ზაურ მჭედლიშვილი სოფელ მაჩხაანიდან. უკვე ასაკოვანი კაცი ვერაფრით დაარწმუნეს, რომ ომი მისი საქმე აღარ იყო. ან რა მოასვენებდა, შვილი და დისშვილი იქ მყავს, კაცოო! ერთსა და იმავეს იმეორებდა ნებისმიერი არგუმენტის საპასუხოდ. მაინც წავიდა. არტილერისტი მოიკითხეს - აგერ ვარ არტილერისტიო, ისე უჭირდათ, უარი ვეღარ უთხრეს. ბიჭები „ჯარისკაცის მამას" ეძახდნენ. გარდაიცვალა 1993 წელს, აფხაზეთში.

ზვიჩა ბიძინაშვილი, სოფელ ტიბაანიდან. დაბადებულია 1972 წელს. სრულიად ახალგაზრდა, ჯერ ისევ ბავშვი გაიწვიეს კადრში 1993 წელს. იმავე წლის 2 ივლისს დაიღუპა შრომასთან ბრძოლაში. დიდი ხნის შემდეგ იპოვეს და ჩამოასვენეს მისი ნეშტი მშობლიურ სოფელში. დაცოლშვილებაც ვერ მოასწრო. სიცოცხლეს ის-ის იყო იწყებდა და ამიტომაც ძალიან უყვარდა იგი, მაგრამ ალბათ ისიც იცოდა, რომ არის ამქვეყნად კიდევ უფრო ფასეული რამ: სამშობლო და კაცის ღირსება, რომელიც სამშობლოსთვის სიცოცხლესა და სიკვდილს გვალებს.

ვანო ნანობაშვილი სოფელ ვაქირიდან, სოფლის საყვარელი ბიჭი (დაბადებულია 1965 წელს). მასწავლებელი იყო, ყველაზე მშვიდობიანი პროფესია ჰქონდა ამქვეყნად, მაგრამ არც ის გააჩერა სახლში სამშობლოს გასაჭირმა, აფხაზეთში მებრძოლი ძმების ძახილმა. დაიღუპა 1993 წელს. სიამაყედ და ტკივილად დარჩა ოჯახსა და სოფელს.

პაატა ჩახნაშვილი სოფელ საქობოდან, ისიც მოხალისედ წასულა აფხაზეთში. ვერც ის დაბრუნდა. მასაც ხვდა წილად სამშობლოსთვის თავდადების ბედნიერება, მაგრამ ოჯახი... გამწარებული, წელში გატეხილი, ნაადრევად დაბერებული, დათალხული მშობლები თავიანთი შვილების საფლავებზე ცოცხლად აღმართულ ჯვრებს დამსგავსებიან და ლანდებივით დადიან საწუთროზე - სულეთს წასვლას იწყებიან თითქოს.

სამაჩაბლოში გამართული ბრძოლებისას დაიღუპნენ ივანე ხარაშვილი, შალვა სიხაშვილი, გიორგი მოსეშვილი... რა ამაყად, რა ღირსეულად, რა ლამაზად წავიდნენ! წავიდნენ და მარადიულ საქართველოს შეუერთდნენ, „ამოლებულის ხანჯრით" მიუვიდნენ წინ შეგებებულ მამა-პაპას!

მათი თავგანწირული ხელისკვეთება მაინც არ ჩაივლის უკვალოდ. არ შეიძლება დღეს თუ ხვალ საქართველო ისევ არ აღდგეს, რადგან მისი სიცოცხლის ხის ფესვები კვლავ და კვლავ ირწყვება მისთვის დაცემული ბიჭების სისხლით, მათი გულმოკლული დედების ცრემლით.

თამილა ელაშვილი

რატომ შეფერხდა პოლიკლინიკის რემონტი?

სიღნაღის რაიონული პოლიკლინიკის სარემონტო სამუშაოები, რომელიც შესამჩნევი ტემპით დაიწყო სამშენებლო ორგანიზაციამ, დიდი ხნით შეჩერდა. რამ გამოიწვია ეს შეფერხება? ამ კითხვით მივმართეთ სამედიცინო-პოლიკლინიკური გაერთიანების შპს „ჯანმრთელობის" დირექტორს, ქალბატონ ლილი არჩვაძეს, რომელმაც გვიპასუხა:

— რაიონული პოლიკლინიკის რემონტი ხორციელდება სოციალური დახმარებისა და დასაქმების ფონდის პროექტით. ეს გულისხმობს პროექტის ღირებულების 20 პროცენტის ადგილობრივი ბიუჯეტის მიერ თანადაფინანსებას. დასაქმების ფონდიდან ტრანში პირველი ნაწილი მოვიდა და დაიხარჯა, მეორე კი გვიანდება იმის გამო, რომ დროულად ვერ განხორციელდა ადგილობრივი ბიუჯეტიდან თანადაფინანსებისთვის საჭირო [illegible] ლარის ჩარიცხვა. [illegible] რაიონის გამგებელი, ბატონი ბერდო ასანიშვილი მთელი ამ ხნის განმავლობაში ცდილობს დროულად ჩაგვირიცხოს თანხა. პრობლემა შექმნა რაიონულ ბიუჯეტში შესაბამისი მუხლის არქონამ, ერთგვარმა საკანონმდებლო ვაკუუმმა. ვერ გამოიძებნა ფორმა, რომლითაც ეს თანხა კანონიერად დაუდებოდა სამშენებლო ფირმის ანგარიშზე. კონსულტაციების შემდეგ მიღებულია ასეთი გადაწყვეტილება: სამშენებლო ორგანიზაციამ სასამართლოში შეიტანა სარჩელი ხელშეკრულების დარღვევის გამო. სასამართლოს გადაწყვეტილება მიღებულია და სამი კვირის ვადაში აღსრულების წესით მოხდება ამ თანხის გადარიცხვა სამშენებლო ფირმის ანგარიშზე, რასაც, შესაბამისად მოჰყვება ტრანშის მეორე ნაწილის ჩარიცხვა დასაქმების ფონდიდან. ასე, რომ, სამუშაოები მალევე გაგრძელდება და პოლიკლინიკის [illegible]

„შეჩერდი წამო, შენ მშვენიერი ხარ"

**„სამაჩაბლოში ხიზნებს ვებრძოდი,
არ დავუთმეთ ჩემი ქვეყანა,
დამჭრეს და ბრძოლა არ მივატოვე
ბოლომდე... რაკეტა გადამფარა.
დამმარხეთ იქ, სადაც სამშობლომ მიხმო,
დავიცვა ქართლის სატანჯველოში,
მე სამყაროდან [illegible], ოღონდ,
გადარჩეს მიწა საქართველოსი".**

[illegible] ეს, ეს უნდა ეთქვა სოფლის ქაზე ეპიტაფიად წარწერილი ეს სტრიქონები ან უკვე მარადიულობაში მყოფი სამშობლოს სიყვარულით ანთებული, შვილეთი ხელით პოეტი მამის გარდაცვალების, ეს სიტყვები სამაჩაბლოში გმირულად დაღუპული ბოდბელი ბიჭის, გიას მამას, გერონტი მოხეშვილის [illegible], რომელშიც გადმოცემულია [illegible] სულისკვეთება, რასაც ჭაბუკი მებრძოლი [illegible].

[illegible] ბოდბეში მცხოვრებ თამარ და გერონტი მოხეშვილების ხუთი შვილიდან (ორი გოგო და სამი ბიჭი) გია ყველაზე უფროსი იყო და ისე უყვარდა უმცროსი და-ძმები. უმათოდ ყოფნა ვერ წარმოედგინა. ტიკტიკებდნენ, ანცობდნენ, სწავლობდნენ და შრომობდნენ პატარები, ხარობდნენ, ლაღობდნენ, სოფლის, ქვეყნის სიხარულით, ნათელი დღეებით, დღე-დღეს, თვე თვეს მისდევდა და... იზრდებოდნენ, ჭაბუკდებოდნენ და ქალიშვილდებოდნენ სოფლისა და ქვეყნის საიმედოდ.

დრო მიდიოდა და ორი, სამი წლის გამოშვებით მშობლიური სოფლის კარიც შეაღეს თავ-ზატულა და-ძმებმა. ცოდნის დაუფლებლად თანატოლთა შორის სიბეჯითით და პასუხისმგებლობით გამოირჩეოდა გია. აი, როგორ ახასიათებს ბოდბის საშუალო სკოლის დირექტორი ვალერი ჯანიაშვილი და კლასის ხელმძღვანელი ნათელა ჯანიაშვილი: „მომცრო ტანის, ცელქი, მოუსვენარი, გონიერებით სავსე ბავშვი, რომელიც ცნობისმოყვარე თვალებით შესცქეროდა მასწავლებლებს და უყურადღებოდ ასრულებდა მათ ყველა დავალებას. განსაკუთრებული მიდრეკილებას იჩენდა მათემატიკისა და ტექნიკური დისციპლინებისადმი. შეყვარებული იყო საქართველოს ისტორიასა და მშობლიურ ლიტერატურაზე.

ფიზიკურად ჯანმრთელი ახალგაზრდა მისდევდა სპორტს, გატაცებული იყო ფეხბურთით. იგი უაღრესად კეთილი და კომუნიკაბელური იყო, იოლად შედიოდა კონტაქტში. ამ თვისებების გამო უზომოდ უყვარდათ თანაკლასელებს, მეგობრებს. ამასთან ერთად იყო სამართლიანი და პრინციპული, უსამართლოდ არავის დაჩაგრავდა და არც არავის დაეჩაგვრინებოდა. იტაცებდა სამხედრო სამსახური და ჯარისკაცული ცხოვრება. სამშობლოზე უზომოდ შეყვარებული, ამიტომაც ჩადგა თავისი ქვეყნის დამოუკიდებლობისათვის მებრძოლთა რიგებში და არც იქ შეარცხვინა თავი".

[illegible] სკოლის დამთავრების შემდეგ [illegible] წელს [illegible] 26-ე საშუალო პროფტექნიკურ სასწავლებელში, რომელსაც [illegible] წარჩინებით. შემდეგ 1985-1987 წლებში [illegible] სამხედრო სამსახური [illegible] ჯარისკაცის [illegible] შემსრულებელს [illegible] ქების სიგელით და [illegible] ჯარისკაცული ცხოვრების „მეჭე-ფერების მიუხედავად", თავისი მიწა-წყლის, სოფლის, ოჯახის წევრების - პაპა-ბებიის, დედ-მამის და, განსაკუთრებით, უმცროსი და-ძმების მოსიყვარულე ბიჭად გვევლინება. იმ დიდი სითბოთი და სიყვარულით, რომელიც დაბადებიდან დაენათლა და მის ფიზიკურ ზრდასთან ერთად ყველა სიკეთის მოსხელი ხდებოდა, შელაუნდებოდა მის მიერ გამოგზავნილ წერილებში. მიუხედავად იმისა, რომ ჯარიდან გამოგზავნილ ერთ წერილზე ხუთ-ექვს საპასუხო ბარათს ღებულობდა სახლიდან, მომდევნოში კვლავ მოკითხვებსა და ამასთან საყვედურებს წერდა და-ძმებს, დედას და მამას, პაპას, ბებიას, ახლო-ნათესავებს, მეგობრებს, მეზობლებს. ენატრებოდა ყველა და ყველაფერი, სოფლის ორღობეები, აქაური ბაღ-ვენახები. რა ექნა, ასე გაზარდეს და სხვაგვარი ვერც იქნებოდა.

დრო ძნელად, მაგრამ მაინც გაუიდა და გიაც ჯანმრთელი და საღ-სალამათი დაუბრუნდა თავის სოფელს, ოჯახს, დიდ სამეგობროს.

სამხედროდან დაბრუნებულს, ერთი დღეც არ დაუკარგავს - მუშაობას იწყებს კოლმეურნეობის მევენახეობის ახალგაზრდულ ბრიგადაში. ღამ-ღამობით კი მის ოთახში გვიანობამდე ანთია სინათლე, უმეტეს შემთხვევაში ლამფის სინათლეზე მეცადინეობს, ემზადება უმაღლეს სასწავლებელში მისაღები გამოცდებისთვის. და აკი აუხდა კიდეც ოცნება - 1989 წელს თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის დაუსწრებელი განყოფილების სტუდენტი ხდება. სწავლის პარალელურად მუშაობას იწყებს პროფილით შინაგან საქმეთა სამინისტროში, კერძოდ - კულტურის ძეგლებისა და მუზეუმის დაცვის ლეგიონის პოლიციაში. ბეჯით სწავლასა და შრომაში გრძელდება ცხოვრება. ისახება ნათელი მომავალი. მაგრამ...

ქართველი ხალხისათვის დიდ წუხრილში დგება საქართველოს ერთიანობის შენარჩუნების საქმე. შავგულ საქართველოში - სამაჩაბლოში ისტორიულად ქართულ მიწა-წყალს გვეჩუმებიან და გვედავებიან ჩრდილოეთიდან გადმოხვეწილი და იმ დროისთვის ხიზნად მოსული გადამთიელნი. გვედავებიან ურცხვად, უსინდისოდ - ოდითგან ჩვენი იყო და ამის შემდეგაც ჩვენი უნდა იყოსო, ეს ნოყიერი მიწა-წყალი, ხელში ავტომატი აუღიათ, ბეტეერებზე ამხედრებულან და ძირძველ ქართველებს საკუთარი სოფლებიდან ერეკებიან.

არადა, ამ დროს, თუ ჭეშმარიტი ქართველი ხარ, თუ დიდი წინაპრების: შოთას, ვაჟას, ილიას, ცოტნესა და ზეზვას სისხლი შენს ძარღვებში დღესაც დუღს, რა მორალური უფლება გაქვს, იქ არ დადგე, სადაც მოგიხმობს მამულის დაცვის ინტერესები.

ჩვენი დღევანდელი გმირიც ხომ ლომგულა ბოკვერია და, აკი ერთ-ერთი პირველი ჩადგა საკუთარი მიწა-წყლის დამცველთა რიგებში.

1991 წლის 23 თებერვლის კვირა დილას, ოსმა ექსტრემისტებმა განსაკუთრებული მძლავრი თავდასხმა განახორციელეს სოფელ ავნევსა და მის დამცველ მილიციის საგუშაგოზე. დამცველთა შორისაა ბოდბელი ჟაკაიც - 24 წლის გია მოხეშვილი. იგი მეწინავეთა რიგებშია და საგუშაგოს დამცველთაგან თავისთავზე იღებს პასუხისმგებლობას, უცებ ფეხში ტკივილი იგრძნო, წამით დაიხედა და... სისხლი, ნეტავ?.. უფრო გახელდა ჟაკაიც - არ მეძლევით ბიჭებო... მტერს საკადრისი მიუზღოთ, - შესძახა მებრძოლებს და წინ გაიჭრა, მაგრამ სნაიპერის ტყვიამ ახლა მხარი აუწვა... შეჩერდი წამო, შენ მშვენიერი ხარ, გაახსენდა პოეტის სიტყვები და მართლაც ერთხანს კიდევ აცალა დრომ, მაინც არ შედრკა ბოდბელ „პაატას" ღირსეული შთამომავალი, ორ საათზე მეტხანს გაგრძელდა ორმხრივი სროლა: მარდად ბიჭებო, არ გაგვიჯობონ ამ ხიზნებმა. სათქმელი ბოლომდე დამთავრებული არ ჰქონდა, რომ ოსებისაგან ნასროლმა რაკეტამ ჩააქრო მამულის სიყვარულით ანთებული მებრძოლის გულის ძგერა.

— შეჩერდი წამო, შენ მშვენიერი ხარ, ახლა უკვე ბურანში ჩაესმა ცნობილი კლასიკოსის სიტყვები, მაგრამ წამი აღარ შეჩერდა, მოსახდენი უკვე მოხდა, გმირის სიტყვები ჰაერში შეწყდა. ძილბურანში კი ახლა ხედავს ახალ სურათს, ახალი სცენარით, თუ როგორ წერს ახალ სტრიქონებს მისივე თანასოფლელი პოეტი ქალი. თავგამეტებით, ობობას ქსელს ხელით გასწევს და ამოიცნობს მის მეზობლად მცხოვრებ პოეტს - ეს ხომ დოდოა, ციცინო მახნველბლის შვილი, ნეთუ ესეც სიცოცხლის დაბადებასთან ერთად დამენათლა სამახსოვრო ლექსი დაგწერა ჩემთვის?

დამიმახსოვრე სამშობლოვ,
იქნებ უეცრად გავთავდე.
ჩემი სათქმელი ვერ ვთქვა,
- მამა-პაპათა საძვალევ
მედავებიან შენს თავს!
ხვალიდან იქნებ ვერ გნახო,
დღევბს შემოურჩე ლექსად.
ჩემო ბაღო და ვენახო,
მეცილებიან შენს თავს!
თქვენთვის მოვკვდები - მაშორობს
სხვა აღსასრული ღმერთმა
— დამიმახსოვრე სამშობლოვ,
მეცილებიან შენს თავს!

ეპილოგის მაგიერ

მას შემდეგ კარგა დიდი დრო გავიდა და უკვე თოთხმეტმა წელმა შენს ხსოვნას ვერაფერი დააკლო. ვერ გააფერმკრთალა და არც არასდროს მოხდება იგი, რადგან დიდ საქვეყნო საქმეს, რომელსაც შენ და ბევრი შენისთანა ჟაკაიც სიცოცხლე შეწირა, დღემდე გადაუწყვეტელ პრობლემად რჩება.

ერთი ცხადია, რომ ასე გაგრძელება არ შეიძლება. ჩვენმა და თქვენმა თაობებმა თუ ვერ შეძლეს სასურველი მიზნის მიღწევა, უმჯო სისხლისღვრა უშედეგოდ მაინც ან ჩაივლის, მოვლენ ადამიანები, საბოლოოდ დაუსვამენ წერტილს ერებს შორის შუღლსა და მტრობას - ჩემი ჩქამ დარჩება, შენი კი სიკვდილში მოგასხვარის გამჩენმა ღმერთმა. და მაშინ...მაშინ კიდევ უფრო მეტად დაფასდება შენი შეობა. არაუმიზნოდ დახარჯული შენი თავდადება.

ეს ფოტოსურათი გადმობეჭდილია 1989 წლის 28 თებერვლის „ქიზიყიდან", რომელსაც აქვს შემდეგი წარწერა: „გამოცდილ მევენახეთა გვერდით ახალგაზრდებიც მომრავლდნენ. № 7 საიჯარო ბრიგადის მევენახე, კომკავშირელი გია მოხეშვილი შარშან იანვარში დაბრუნდა საბჭოთა არმიის რიგებიდან და კოლმეურნეობას მიაშურა. ახლა იგი მოწინავეთა შორისაა".

სურათზე: გ. მოხეშვილი ვაზის სხვლის დროს.

ა. ბეროშვილის ფოტო

მზია ლოლიძე

[illegible]

ერთი ნათურა გვაქვს... სად ვიპოვოთ ენთუზიასტები

რამდენიმე ხნის წინ, როცა თითქმის მთელი საქართველო ჩაბნელებული გახლდათ, „იმედის" არხის პროგრამა „დროებამ" გადასცა სიუჟეტი, რომელიც ზუგდიდის რაიონის ერთ-ერთი სოფლის კულტურის სახლის სცენაზე ადგილობრივ თეატრალთა ძალებით განხორციელებულ სპექტაკლზე მოგვითხრობდა.

სიუჟეტის გმირები იყვნენ თეატრზე შეყვარებული ადამიანები, არაპროფესიონალები, ვინც თავისუფალ დროს შემოქმედებას უძღვნის, ვინც როლს თოხნისა და ბარვის დროს იმეორებს, ვინც ძირითადი სამუშაოს დასრულების შემდეგ მიდის კულტურის სახლში იმისათვის, რომ მოყვარულთა დასმა და სოფელმა ერთი საზეიმო საღამო, ერთი სპექტაკლ[ი] აჩუქონ ერთმანეთს.

სოფელი (ვეაპატიებით, მისი სახელი ზუსტად არ გვახსოვს და, ალბა[თ] ამას არც აქვს მნიშვნელობა) თურმე, როგორც წესი, ჩაბნელებულია. [...] ორი-სამი წელია მიეჩვივნენ უშუქობას. ერთადერთი (გენერატორით a[...]თებული) ნათურა სოფელში ის ყოფილა, კულტურის სახლის სცენას რო[მ] ანათებს. სიღნაღელების იმ ნაწილმა, ვინც, ასევე, გენერატორის ანდა აკ[უ]მულატორის საშუალებით უყურებდით ტელევიზორს, ყურადღება მია[...] ქციეთ სცენაზე მოწყობილ დეკორაციას, რომელშიც მხატვრის ხელწერ[ა] ვვეცნო.

ჩვენი გაოცება მაშინ ვნახათ, როცა ტელეჟურნალისტებმა სიუჟეტი[ს] დასასრულს გვამცნეს, რომ თურმე რეჟისორი მურად ვამაკიძე კახეთიდა[ნ] ჩამოსულა მოხალისე დასის დასახმარებლად, რაღა თქმა უნდა, უანგარ[ოდ], რაღა თქმა უნდა, ყოველგვარი მატერიალური ანაზღაურების გარეშ[ე], მხოლოდ იმიტომ, რომ თეატრალური საღამო წელიწადში ერთხელ მაინ[ც] შედგეს, მხოლოდ იმიტომ, რომ თეატრზე შეყვარებულ ადამიანებს [...] სიყვარული არ ჩაუქრეთ.

ბატონო მურად! ჩვენ, სიღნაღელებს, თქვენი რეჟისორული ნიჭის d[...] სიღნაღის თეატრის დიდი ტრადიციების პატივისმცემელ ადამიანებ[ს] გვჯერა, გულწრფელად გვჯერა, რომ აბსოლუტურად უანგაროდ ეხმარე[]ბით ზუგდიდელ სცენისმოყვარეებს სპექტაკლის დადგმაში. მაგრამ ერთ[ი] კითხვა მაინც უნდა მოგცეთ: განა რა გაგვიჭირდა საიმისო, რომ ერთ[ი] ნათურა ვერ აგვანთეთ (თუნდაც გენერატორის საშუალებით) სიღნაღი[ს] სცენაზე, თუკი იმ ერთი ნათურის შუქიც საკმარისია სპექტაკლის მო[]სამზადებლად და დასადგმელად?

რა დაემართა ამისთანა-სიღნაღის თეატრის (სხვათა შორის, პროფე[]სიონალ) მსახიობებს, რომელთაც ნამდვილად არ აქვთ იმის პრობლემა, რომ ბარვის ან თოხნის დროს გაიმეორონ როლი?

წლების მანძილზე „ქიზიყის" ჟურნალისტები საკმაოდ ხშირად ვეხმიანებით: არცთუ იშვიათად იბეჭდება ინტერვიუები პირადად თქვენთან, ინტერვიუებში ქსაუბრობთ თეატრის პრობლემებზე, რომლებიც, რომ იტყვიან, არ-ახალია, ძველია, რომელთა შორის, მას შემდეგ, რაც შენობა, ასე თუ ისე, შეკეთდა, უმთავრესი ადგილი უშუქობას უკავია. ჩვენი თქვენდამი დიდი პატივისცემის მიუხედავად, არ შეგვიძლია არ გკითხოთ, რით აიხსნება, რომ ზუგდიდში ერთი ნათურაც საკმარისია სპექტაკლის დასადგმელად, აქ კი არა? რით აიხსნება, რომ ჩვენთან მხოლოდ ინტერვიუებს იძლევით, მხოლოდ საუბრობთ თეატრზე, სხვაგან კი დგამთ სპექტაკლს? ისე არ გაგვიგოთ, თითქოს ეგოიზმი გვალაპარაკებდეს! ღმერთმა დაგვიფაროს! სიკეთეში მოახმაროთ სამეგრელოს იმ სოფლის მცხოვრებლებს თავიანთი კულტსახლიც და იქ დადგმული სპექტაკლებიც, თქვენი უანგარო დახმარებაც, მაგრამ როდის უნდა გახდეს სიღნაღელი მაყურებელი სიღნაღის თეატრის სცენაზე დადგმული სპექტაკლის ხილვის ღირსი?

კიდევ ვიმეორებთ, წლების მანძილზე გესაუბრებით იმ ობიექტურ პრობლემებზე, რაც ხელს გიშლით მუშაობაში, მაგრამ „დროების" ხსენებული სიუჟეტი იმდენად აშკარა და ნათელი გაბათილება გახლდათ ყველა ამ „ხელის შემშლელი გარემოებისა", რომ მათზე საუბარი ზედმეტად მიგვაჩნია. ვთვლით, რომ ერთადერთი რეალური მიზეზი იმისა, რომ თუნდაც გასული წლის შემოდგომაზე სიღნაღის თეატრის [სცენ]აზე არ და არ დაიდგა შეპირებული სპექტაკლი, სათანადო სურვილის უქონლობაა.

ჩათვალეთ ჩვენი ეს მცირე საგაზეთო წერილი არა საყვედურად, არამედ შეხსენებად: სიღნაღის თეატრის სპექტაკლს ძალიან, ძალიან დიდი ხანია ელის მაყურებელი და თუ თეატრისადმი სიყვარულისა და ერთგულების გარდა სხვაც კიდევ რამ მოტივაცია სჭირდება პროფესიონალთა დასს და მის რეჟისორს, გულახდილად გვითხარით, იქნებ სიღნაღელებმაც შევძლოთ თქვენი დახმარება. ბოლოს და ბოლოს, სრულიად დაუჯერებელია, რომ ზუგდიდში ენთუზიაზმზე მომუშავე რეჟისორს ასეთი გადაულახავი წინააღმდეგობები უშლიდეს ხელს სიღნაღში, სადაც გრაფიკით მაინც არის დენი და არც გენერატორია იშვიათი.

საკუთარ თავს უკანდასახევი გზა თავადვე მოუჭერით და თავადვე გვითხარით, რომ თურმე მთავარი დიდი სურვილია. თქვენი სიღნაღელი მაყურებელი დღეს უკვე სერიოზულად აყენებს საკითხს: როდის გაგიჩნდებათ სპექტაკლის დადგმის სურვილი აქ, ჩვენს ქალაქში?

გაზეთ „ქიზიყის" ჟურნალისტები

დახმარება, რომელიც გლეხს წაადგება

სხვა უამრავ პრობლემათა შორის მიწის დამუშავება და მოსავლის მოყვანა ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესია სოფლად.

ცნობილია, რომ დაიწყო და მიმდინარეობს საგაზაფხულო ხვნა-თესვის დიდი კამპანია და ტექნიკასთან ხშირად მოგვიწევს ერთ-ერთი [illegible].

ამ დროს რესპუბლიკის ხელმძღვანელობა გვერდში დაუდგა სოფლის მოსახლეობას და მათ დიზელის საწვავი [illegible].

ამ განკარგულებით რაიონში შემოტანილია [illegible] 204 ტონა ამ სახის საწვავი (თითოეულ ოჯახზე 20 ლიტრის გათვალისწინებით) და [illegible], რომ გლეხმა [illegible] გაიცა რაიონის სოფლის ყველა საკრებულოს მიერ მოსახლეობაზე.

[illegible]

მეფის ლამის
წერილი

გია მოსეშვილის ოჯახს

ჩემო ძვირფასებო!

უმძიმეს და ტრაგიკულ დღეებს განიცდის ჩვენი ქვეყანა. ცრემლითა და სისხლითაა მორწყული სამშობლოს მიწა, შავი ძაძები აცვიათ დამწუხრებულ დედებს, დაქვრივებულ მეუღლეებს, უნუგეშოდ დარჩენილ ობლებს... მეც მათთან ერთად და თქვენთან ერთად ვწუხვარ და ვგლოვობ...

არ არსებობს სიტყვა, რომ შეეძლოს ამ ტკივილებისა და ჭრილობების მოშუშება.

დღეს ომია საქართველოში.

ეს, ალბათ, ბედია, ბედისწერაა. ბევრ ოჯახში იავნანას ნაცვლად დღეს რექვიემი და სულთათანა ისმის.

გთხოვთ მერწმუნოთ, ცუდია ის მთავარსარდალი, რომელსაც თავისი ჯარისკაცები საკუთარი შვილებივით არ უყვარს.

ამ ომში საქართველოს ჯარისკაცებისათვის ნასროლი ყოველი ტყვია, ისე მტკივა, თითქოს ჩემს სხეულს ხვდება, ყოველი ჭეშმარიტი ჯარისკაცი ღვიძლი შვილივით მიყვარს. საქართველოს ყოველი ჯარისკაცი ჩემი სისხლი სისხლთაგანი და ხორცი ხორცთაგანია და, რომ შემეძლოს, მზად ვარ მათთვის ნასროლ ტყვიას საკუთარი მკერდი შევუშვირო.

აუნაზღაურებელია დანაკლისი, რაც თქვენმა ოჯახმა განიცადა. არ ვიცი, რა სანუგეშო სიტყვა გითხრათ, რით ვუმკურნალო თქვენს ტკივილებს და ჭრილობებს, რომლებიც ჩემი ტკივილებიცაა და ჩემი ჭრილობებიც.

სულითა და გულით ვიზიარებ თქვენს მწუხარებას და ქედს ვიხრი თქვენი ოჯახისათვის უძვირფასესი ადამიანის ხსოვნის წინაშე.

თუ სანუგეშო სიტყვა არსებობს, ეს, ალბათ, ის არის, რომ დღეიდან თქვენი ოჯახი [illegible] ღირსა და გმირულ ოჯახთა რიცხვს ეკუთვნის, რომლებიც საკუთარი [illegible] ერს და მამულს, თავისუფლებას და დამოუკიდებლობას.

მადლიერი ერი თქვენ ამ ამაგს და თავგანწირვას არასოდეს არ დაივიწყებს.

სისხლით და ცრემლით იწერება ახალი, დამოუკიდებელი, თავისუფალი საქართველოს ისტორია. მკვდარი არ ეთქმის იმას, ვინც სამშობლოსათვის მოკვდა, ერი, სამშობლო და ღმერთი თქვენთანაა.

დიდი პატივისცემით,

მარად თქვენი

ედუარდ შევარდნაძე,

საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარე,
სახელმწიფოს მეთაური, შეიარაღებული
ძალების მთავარსარდალი.

ქ. თბილისი, 1993 წლის 23 დეკემბერი.

01400

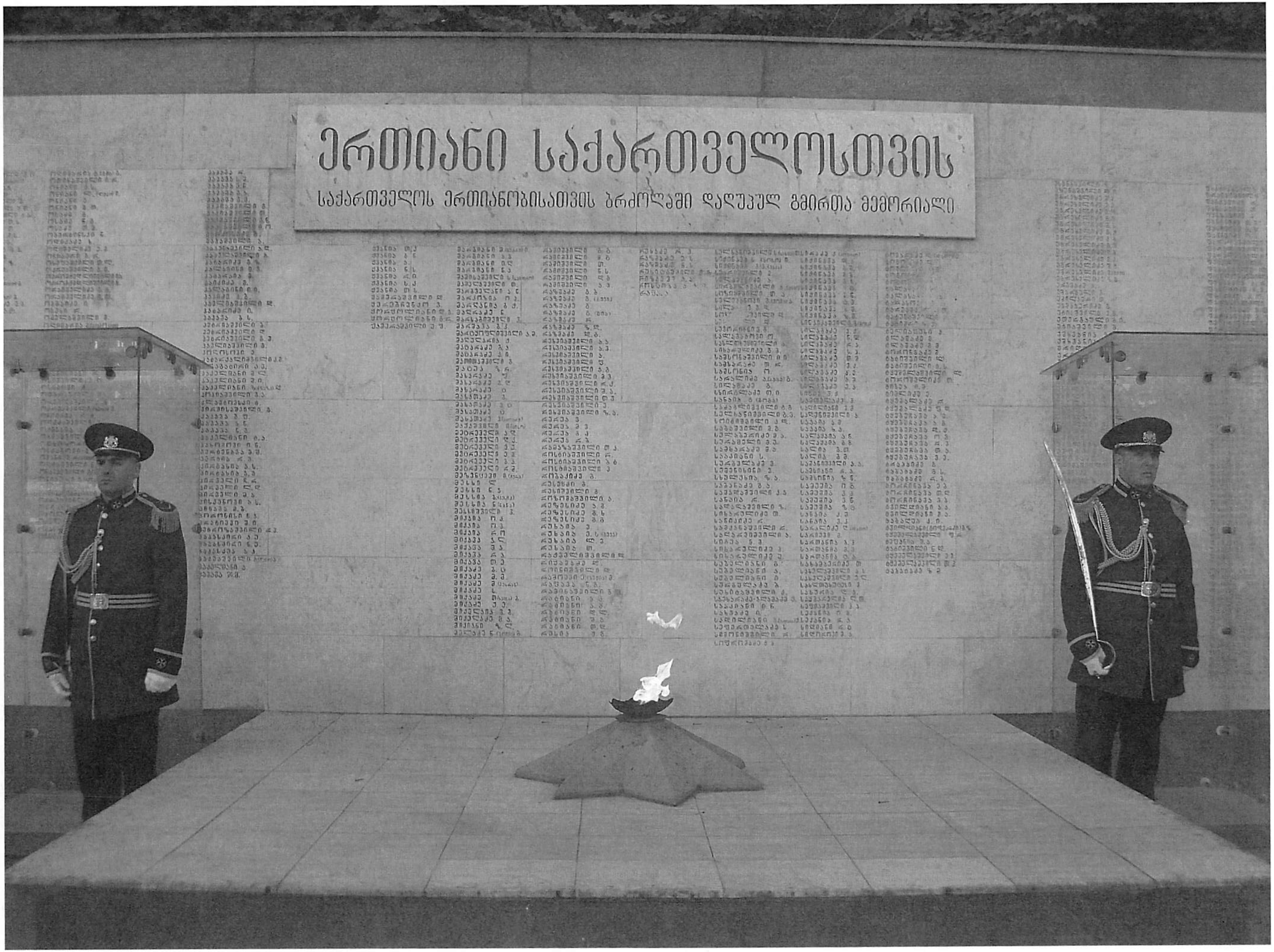
ერთიანი საქართველოსთვის
საქართველოს ერთიანობისათვის ბრძოლაში დაღუპულ გმირთა მემორიალი

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტრო

საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – დაცვის პოლიციის დეპარტამენტი

MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF GEORGIA

LEGAL ENTITY OF PUBLIC LAW – SECURITY POLICE DEPARTMENT

ეროვნული საგანძურისა და მნიშვნელოვანი ობიექტების დაცვის სამმართველო

GUARD DEPARTMENT OF NATIONAL TREASURE AND IMPORTANT OBJECTS

380091, თბილისი, თემქის დასახლება XI მ/რ, III კვარტალი, 45ა კორპუსი, ☎64-32-63, 96-94-01, 38009, Tbillisi, TEMK XI mc.r.III kv.45-a korp.

№ 41/2017-259 "25" მარტი 2005წ.

ც ნ ო ბ ა

საქართველოს შსს სსიპ-დპ კულტურის ძეგლებისა და მუზეუმების დაცვის ლეგიონის ყოფილი პოლიციელი **გიორგი გერონტის ძე მოსეშვილი** 1991 წლის 23 თებერვალს დაიღუპა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისთვის წარმოებულ ბრძოლებში სამაჩაბლოში, კერძოდ სოფელ ავნევში.

ცნობა გაიცა საჭიროებისამებრ წარსადგენად.

საქ. ტერიტორიული მთლიანობისათვის
საბრძოლო მოქმედებებში მონაწილე
შსს თანამშრომელთა დამდგენი ლეგიონის
დროებითი კომისიის თავმჯდომარე,
პოლიციის პოლკოვნიკი — გ. კაბულაშვილი

ამანათებისათვის
FOR PARCELS

საქართველოს პრეზიდენტის
განკარგულება

№ 499 2007 წლის 17 სექტემბერი ქ. თბილისი

გია მოსეშვილის ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით დაჯილდოების შესახებ

საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის გამართული საბრძოლო მოქმედებების დროს გამოჩენილი მამაცობისა და თავდადებისათვის საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს ქ.თბილისის სახელმწიფო ობიექტებისა და დაწესებულებების დაცვის ლეგიონის I ასეულის I ოცეულის ყოფილი მილიციელი, მილიციის უმცროსი სერჟანტი გია მოსეშვილი დაჯილდოვდეს ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით (სიკვდილის შემდეგ).

მიხეილ სააკაშვილი

საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტრო
MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF GEORGIA

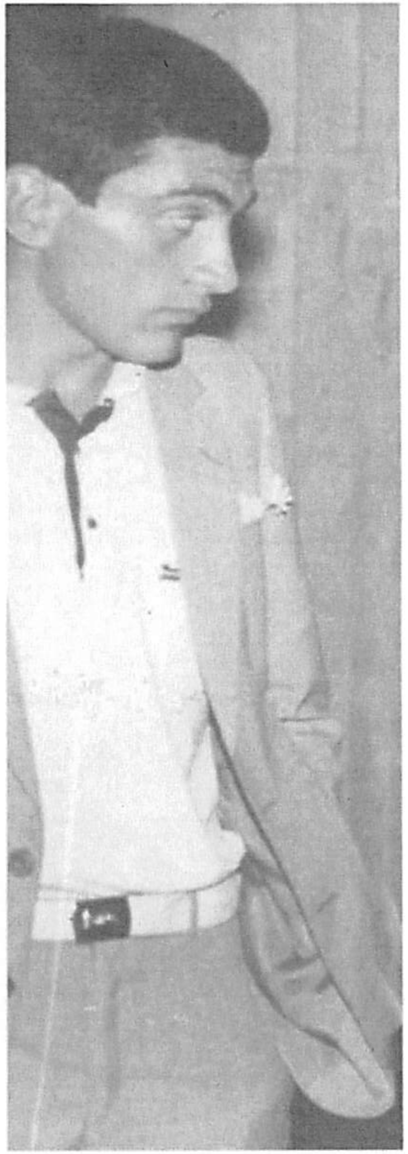

ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენი

მოწმობა № 00410

გია მოსეშვილი

საქართველოს პრეზიდენტის 2007 წლის 17 სექტემბრის

№ 499

განკარგულებით დაჯილდოვდა

ვახტანგ გორგასლის I ხარისხის ორდენით

№ 00382

საქართველოს პრეზიდენტი მ. სააკაშვილი

გია მოსეშვილი
(1967 – 1991)

ის საქართველომ დაიმახსოვრა

დამიმახსოვრე, სამშობლოვ

იქნებ უეცრად გავთავდე,
ჩემი სათქმელი ვერ ვთქვა,
მამა-პაპათა საძვალევ,
მედავებიან შენს თავს!
ხვალიდან იქნებ ვერ გნახო,
დღეებს შემოვრჩე ლექსად,
ჩემო ბაღო და ვენახო,
მეცილებიან შენს თავს!
თქვენთვის მოვკვდები... მაშოროს
სხვა აღსასრული ღმერთმა,
დამიმახსოვრე, სამშობლოვ,
მეცილებიან შენს თავს!

სამაჩაბლოში გმირულად დაღუპული 24 წლის ვაჟკაცის, გია მოსეშვილისადმი – დოდო ნათიძის მიერ მიძღვნილ ამ ლექსში არც პათეტიკაა და არც ზედმეტი გადაჭარბება.

ლექსის თითოეული სტრიქონის ნათელი დასტურია გიას ხანმოკლე, ლამაზი სიცოცხლე და სამშობლოსათვის გმირული სიკვდილი.

1991 წლის 23 თებერვალს კვირა დილით, ოსმა ექსტრემისტე-ბმა განსაკუთრებით მძლავრი შეიარაღებული თავდასხმა გა-ნახორციელეს სოფელ ავნევსა და მის დამცველ

მილიციის საგუშაგოზე. გაცხარებული ბრძოლის დროს გია ფეხში დაიჭრა, სისხლმა და ტკივილმა უფრო გაახელა ვაჟკაცი – მომყევით, არავინ შეშინდეთ, საკადრისი პასუხი გავცეთ მტერსო – გადასძახა თანამებრძოლებს და წინ გაიჭრა, მაგრამ სნაიპერმა ახლა მხარი გაუსისხლიანა. მაინც არ შედრკა უშიშარი ვაჟკაცი.

თითქმის ორ საათზე მეტხანს მიმდინარეობდა ორმხრივი სროლა. გია წინა რიგებში იბრძოდა.

სწორედ ამ დროს ოსების მიერ ნასროლმა რაკეტამ შეაჩე-რა მამულის სიყვარულით ანთებული გულის ძგერა, გიასთან